

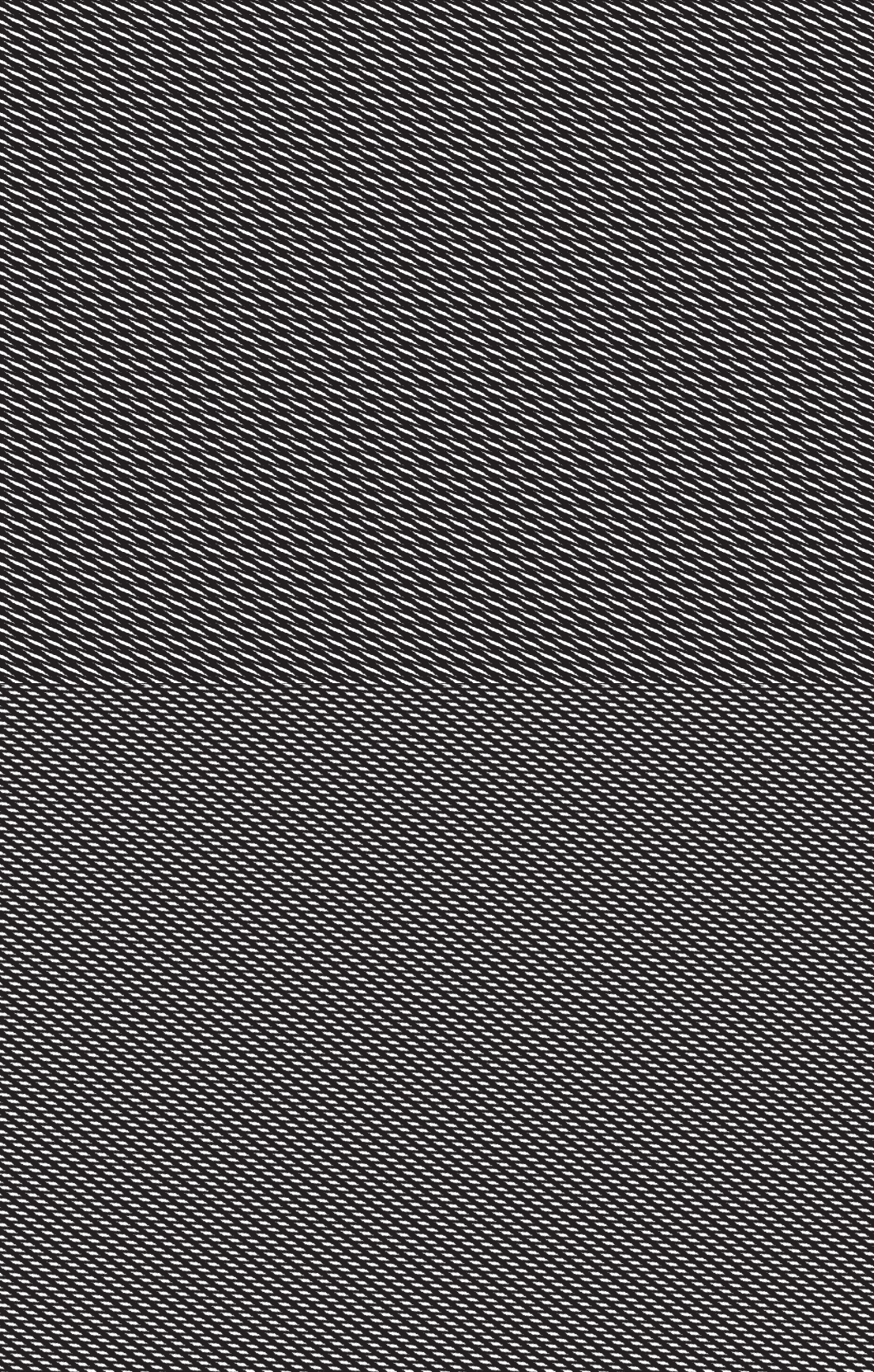

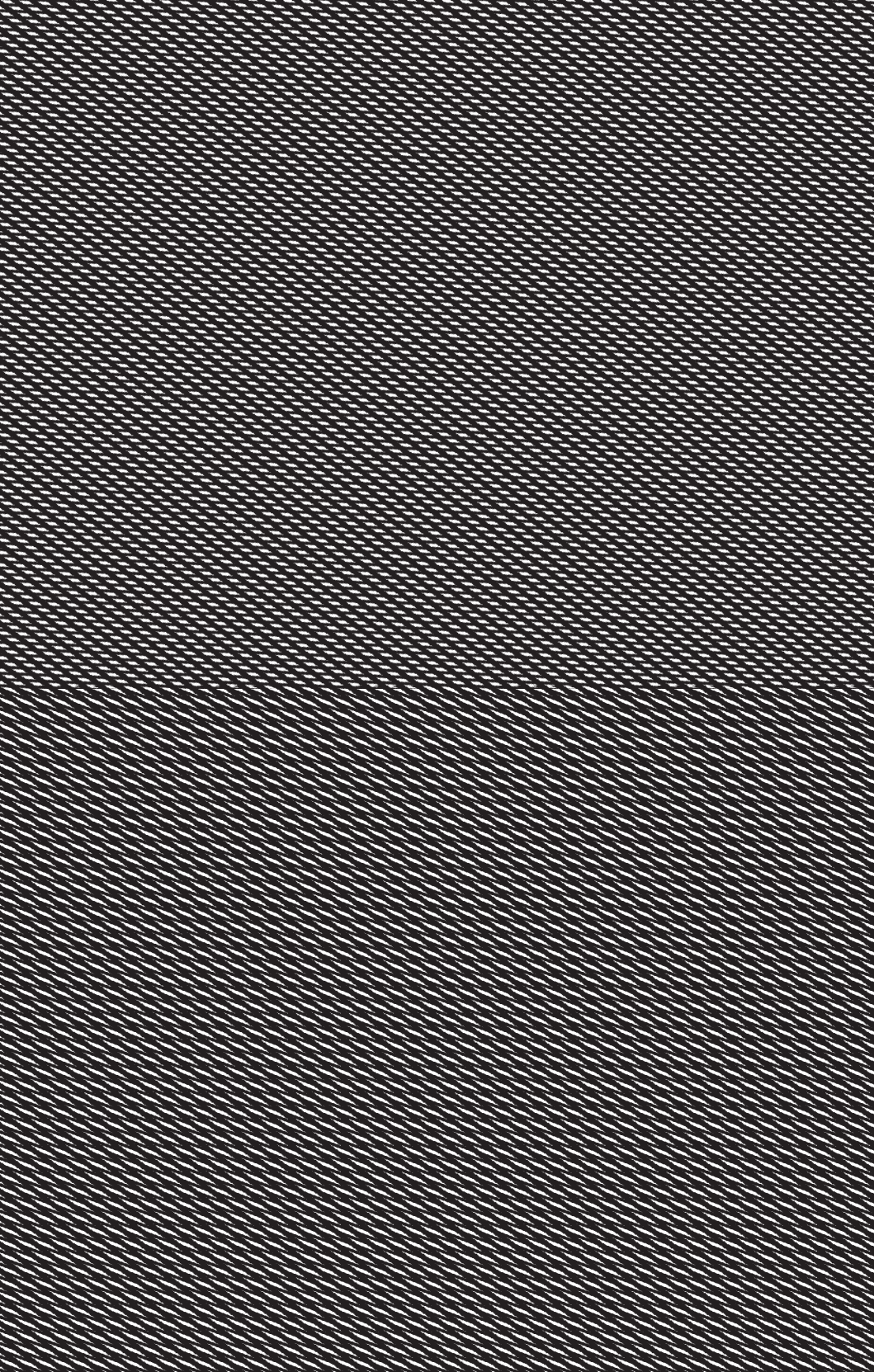
A

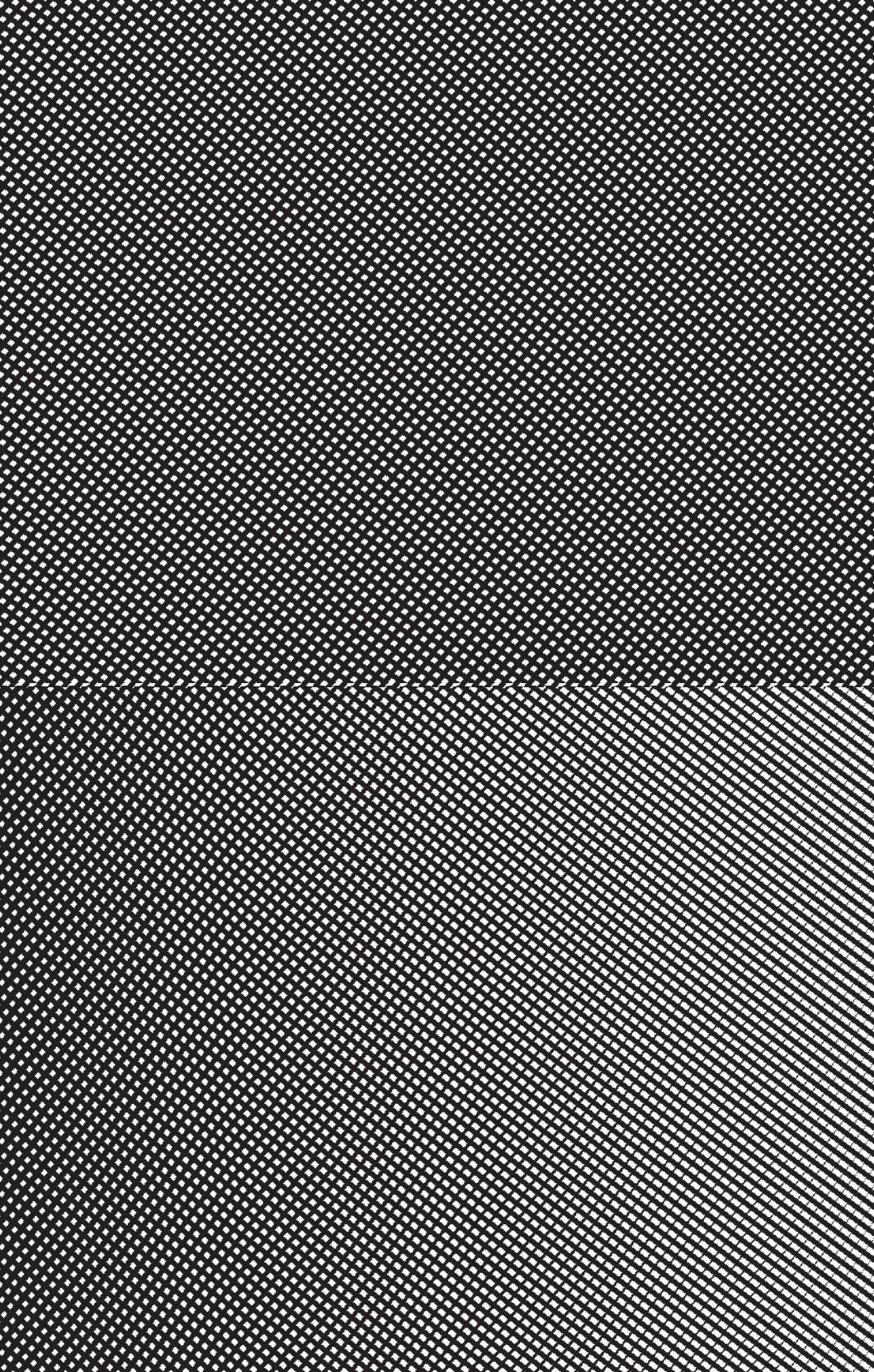
K

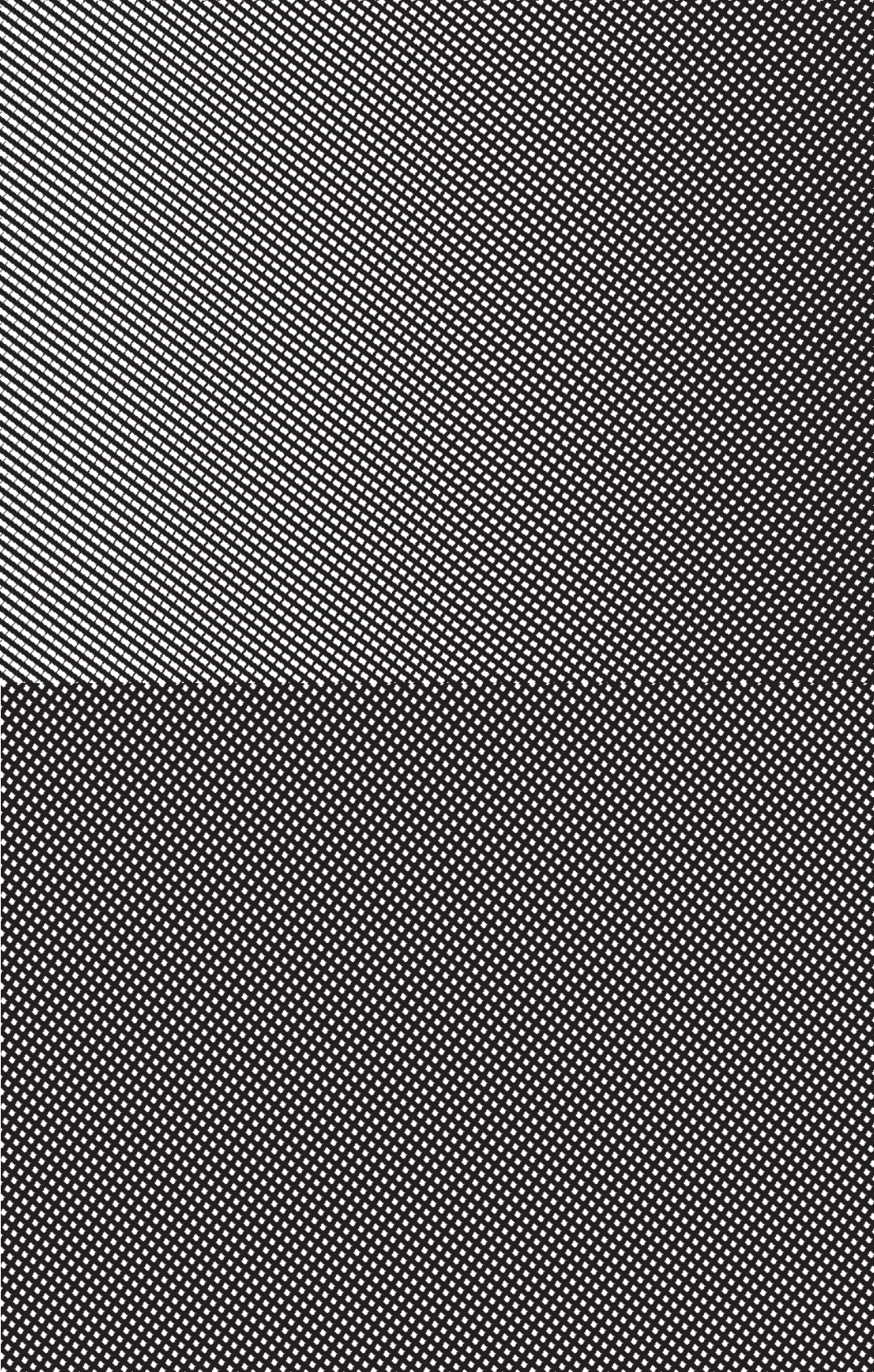
T

Ny nordisk
radiodramatik

AKT1: Ny nordisk radiodramatik, nr. 2

© Forfatterne og AKT1, 2017

Redigeret af Anders Thruue Djurslev og Niels Erling
og udgivet i samarbejde mellem AKT1 og Forlaget Kronstork
Grafisk tilrettelæggelse ved Emil Willumsen (EW-GHK)
Bogen er sat med Lars (Bold Decisions)
Trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten, Danmark

Printed in Denmark 2017

ISBN: 978-87-93206-29-8

Værkerne i antologien må kun opføres efter tilladelse
fra AKT1 og forfatterne.

AKT1 består af Niels Erling, Morten Frank,
Anders Thruue Djurslev og Nanna Sofie Bjerre Jelsgaard.

Find alle AKT1s hørespil som podcasts på akt1.dk.

Tak til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt.

 Nordisk
kulturkontakt

STATENS KUNSTFOND

AKT 1
Ny nordisk radiodramatik

NR. 2

Kronstork

FORORD

Denne antologi er den anden i en række af udgivelser med manuskripter til radiodramakollektivet AKT1s hørespil, som vi optager live med publikum i København. Alle hørespillene er skrevet af forfattere og kunstnere, der ikke har skrevet radiodramatik før.

Med den radiodramatiske debut og det levende møde med publikum håber vi at kunne inspirere nye stemmer til at skrive i replik. Formålet er at vise nye veje ind i en samtidsdramatik fri for dramatiske dogmer og dramaturgiske regelsæt. Det smalle, støvede og tilsyneladende hensygnende hørespil er vores bud på et format, hvor vi kan digte dramatik på nye, uventede måder.

Ny dramatik indtager sjældent de store scener. Ny dramatik mangler et publikum. Vi vil vise en bredde i, hvad en samtidsdramatik kan byde på. Derfor inviterer vi en mangfoldighed af kunstneriske stemmer, som skriver i andre og helt forskellige udtryk, til at bidrage til en revitalisering af dramatikken som en litterær udtryksform; som ikke bare findes i øjeblikket, men også er et indholdsmæssigt referencepunkt og et sted for formmæssige eksperimenter.

Det er ikke let at komme til at læse ny dramatik i dag. Hvilken boghandel har lige en hylde dedikeret til samtidsdramatik – hvis dramatik overhovedet? Dramatik bliver ikke læst eller anset for at være en del af tidens litteratur. Men den nye dramatik fortjener både at blive oplevet

og at blive læst, som den dagsordensættende genre, den kunne være.

Vi vil bygge bro mellem litteraturen og dramatikken ved at tilføje sidstnævnte nye stemmer, ved at give den et møde med publikum i et levende radioteater og ved at udgive den. Derfor er vi gået sammen med Forlaget Kronstork om at udgive en serie af antologier med nye hørespilsmanuskripter af originale forfattere; for at give læseren en sjælden mulighed for at opleve ny dramatik på skrift.

Manuskripterne i denne antologi er de debuterende radiodramatikeres bud på et hørespil af i dag, og udgivelsen her en mulighed for at læse det enkelte manuskript i dets rene form, før instruktører, lydscenografer og skuespillere bearbejder det. Bearbejdelsen sker på forskellige måder. Nogle gange inddrager holdet dramatikeren i et samarbejde. Andre gange ikke. I radiosættelsesprocessen kan der forekomme ændringer og omarrangeringer af teksten. Det er alt sammen en del af det eksperiment, vi mener skal til, for at den ny dramatik igen kan få en gennemslagskraft.

Tak til de debuterende radiodramatikere for at være med på eksperimentet og til Forlaget Kronstork, Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt for at gøre det muligt at udgive antologiserien.

God læselyst!
AKT1

Den sidste dinosaur
- Alexandra Moltke Johansen

S. 13

Bonnie møder
Kødskam og Hjerteskam
- Ida Marie Hede

S. 33

Kom Ko
- Annika Aakjær

S. 57

Lethed
- Budam

S. 87

DEN SIDSTE
DINOSAUR

ALEXANDRA

MOLTKE

JOHANSEN

Instruktør:

Anna Schulin-Zeuthen

Lydscenograf:

Bettina Marie Mirah Ezaki

Medvirkende:

Lane Lind
Ulver Skuli Abildgaard
Jela Natus Abilgaard

*Indspillet på natklubben Sigurdsgade på
Nørrebro i København i januar 2018.*

PROLOG

DINA: Fortæl mig om bierne. Fortæl mig om edderkopperne. Fortæl mig om sneglene, billerne, krybene. Hvilket stof er vingerne gjort af? Hvor mange ben har deres kriblende kroppe? Brug din tunge til at tale med. Find dine gamle tanker i den forbandede svulmende hjernebark. Fortæl mig om bierne. Fortæl mig om menneskene. Jenny, hør efter. Jenny, fortæl.

SCENE 1

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL. JENNY SIDDER I HAVEN MED SOLCREME PÅ. I HAVEN ER DER INGEN FUGLE OG SNEEN LIGGER PÅ ALLE STENENE.

JENNY synger.

JENNY: Hvis du ser en honningbi
ligge på en øde sti
Tag din fine pegefinger
og den gode tommelfinger
Løft ham op, den honningmand
trøst ham, giv ham sukkervand

DINA: Hvem har lært dig den sang?

JENNY: Hvem er du?

DINA: Jeg er din datter. Jeg hedder Dina.

JENNY: Dina som en dinosaur. Det er flot.

DINA: Kom med ind og fortæl mig om sangen.

JENNY: Har jeg en kæreste?

DINA: Lad os gå ind.

JENNY: Har jeg en kæreste?

DINA: Ja.

JENNY: Hvad hedder han?

DINA: Han hedder Jens.

JENNY: Jeg vil på date med Jens. Og jeg vil købe mig en ny kjole.

DINA: Lad os først drikke noget varmt vand sammen.

JENNY: Os to? Hvorfor skulle vi det?

DINA: Snart brænder solen ud, mor.

Pause. JENNY svarer ikke.

DINA: Byen er kold. Jorden ligger i skygge. Jeg samler aftrykene fra insekternes ben. Jeg lægger dem i en kasse. Du har set bierne flyve. Du skal hjælpe mig. Jeg vil bygge en bi.

JENNY: Jeg fryser ikke.

Pause.

JENNY: Jeg går over i butikken og kommer sent hjem.

SCENE 2

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL. JENNY STÅR FORAN BUTIKKEN I DET BARE INGENTING. HENDES BH HOLDER BRYSTERNE, HENDES TRUSSER KLEMMER MAVEN. HENDES FØDDER ER BLÅ OG GÅR IND I BUTIKKEN.

DINA: God eftermiddag.

JENNY: Jeg vil gerne købe en kjole.

DINA: Skal den være blå?

JENNY: Nej, det kan jeg ikke li'.

DINA: Jeg har en smuk rød i plast. Med skinnende strømpebukser til.

JENNY: Den må ikke være for dyr.

DINA: Den er ganske billig. Prøv den på.

JENNY: Har du et spejl?

DINA: Den sidder perfekt.

JENNY: Jeg vil se mig i spejlet.

Pause.

DINA: Ja.

JENNY ser sig selv i spejlet.

JENNY: Hvem ejer det ansigt? Jeg kan ikke lide det ansigt.

Pause.

JENNY: Er der sket en frygtelig ulykke med mig?

DINA: Måske er du faldet ned i et hegn.

JENNY: Mine kinder er flækket. Mine øjne er bulne og betændte. Jeg har vinbjergsnegle som læber. Er det min straf? For at æde dem som lille?

DINA: Hvordan så sneglene ud?

JENNY: Jeg tror, de var hvide.

DINA: Hvad levede de af?

JENNY: Hvem er du?

DINA: Jeg er butiksassistent. Jeg hedder Dina. Dina som en dinosaur.

JENNY: Jeg er bange. Jeg vil hjem til min mor.

DINA: Hvad levede de af, sneglene?

JENNY: Jeg vil hjem til min mor.

DINA: Jeg ringer til hende og sørger for, hun kommer og henter dig.

“JEG HAR
VINBJERGSNEGLE
SOM LÆBER.

ER DET MIN
STRAF?

FOR AT ÆDE
DEM SOM LILLE?”

SCENE 3

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL OG STÅR PÅ DEN KOLDE GADE. HUN SKINNER I KJOLEN AF RØDT OG TYKT PLAST. HENDES TIS RAMMER FORTOVET. HENDES TIS BLØDER NOGET SMÅT OG SJÆLDENT OP.

JENNY synger.

JENNY: Hvis du ser en honningbi
ligge på en øde sti
Tag din fine pegefinger
og den gode tommelfinger
Løft ham op, den honningmand
trøst ham, giv ham sukkervand

JENNY ser bien ligge på vejen.

JENNY: Næ. Lille honningmand? Næ, lille bi. Hvor er du smuk. Jeg tager dig med hjem. Jeg redder dig fra den kolde død.

DINA: Hej lille skat.

JENNY: Hej mor.

DINA: Trænger du til et kram?

JENNY: Nej.

DINA: Hvad var det, du lagde i lommen?

JENNY: Ikke noget. Jeg fryser bare på hænderne.

DINA: Kom. Hop ind. Jeg skal køre dig på restaurant.

JENNY: Hvorfor?

DINA: Din kæreste venter på dig.

JENNY: Hvem er det?

DINA: Han hedder Jens.

SCENE 4

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL. JENNY SIDDER PÅ RESTAURANTEN OG ÆDER. DER ER SÅR PÅ HENDES HÆNDER. DEN ENE KÆLER FOR BIEN I LOMMEN.

DINA: Jeg elsker dig.

JENNY: Er du min far?

DINA: Jeg hedder Jens.

JENNY: Så er du min kæreste.

DINA: Min elskede.

JENNY: Dejligt at sidde her med dig, Jens.

DINA: I lige måde, Jenny. Du er smuk.

JENNY: Det har jeg hørt så mange gange.

DINA: Fortæl mig om din have som barn. Fortæl mig om blomsterne og deres blade.

JENNY: Du er pervers, lille Jens.

De spiser.

JENNY: *(hvisker)* Jeg skal fortælle dig en hemmelighed. Jeg har fundet en bi.

DINA: Hvad?

JENNY: Jeg fandt den på gaden. Jeg har den i lommen.

JENNY synger.

JENNY: Hvis du ser en honningbi
ligge på en øde sti
Tag din fine pegefinger
og den gode tommelfinger

DINA: *(afbryder hende)* Må jeg se den? Må jeg prøve at
holde den.

JENNY: Nej.

Pause.

JENNY: Jeg tror, jeg har tisset i bukserne.

DINA: Kom, vi tager hjem, og jeg kan hjælpe dig af med
kjolen.

SCENE 5

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL. HUN LIGGER I BOBLEBADET MED BIEN I HÅNDEN. HUN ELSKER SIN LILLE HONNINGMAND, OG ALT DET ANDET DREJER RUNDT.

JENNY: Hvordan er du landet i min hånd? Du kan ikke tåle vand. Jeg skal i seng, for jeg skal aflevere pigerne i vuggestuen. Du må gerne komme med.

JENNY rejser sig op. DINA træder ind.

JENNY: Hej far. Skal du læse for mig?

DINA: Her er et håndklæde, Jenny. Du bliver kold. Mor siger, du har fundet en bi. Jeg er stolt af dig. Jeg tror, du passer godt på den.

JENNY: Han er min honningmand.

DINA: Jeg vil meget gerne se ham.

JENNY: Han er utroligt genert.

DINA: Jeg gør ham ikke noget.

JENNY: Det siger du så tit.

DINA: Giv mig bien, Jenny.

JENNY: Nej.

DINA: Giv mig bien.

JENNY: Nej.

DINA slår JENNY i ansigtet.

JENNY: Av.

DINA: Giv mig bien.

DINA slår JENNY igen.

JENNY: Av. Mine kinder sprækker.

DINA: Giv mig bien.

JENNY: Det er min honningmand.

DINA slår igen. JENNY begynder at græde. DINA græder også. JENNY holder op.

JENNY: Hvorfor græder du?

Pause.

JENNY: Lille skat. Hvorfor græder du?

DINA: Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre.

JENNY: Lille skat, du har jo mig.

Pause.

JENNY: Vi passer på hinanden.

DINA: Solen er ved at brænde ud. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre.

JENNY: Du er bare en lille baby. Ikke?

DINA: Tilgiv mig.

JENNY: Du er bare en lille baby. Jeg elsker dig.

DINA: Tilgiv mig.

JENNY: Ti stille, jeg er din mor. Lille Dina. Den sidste dinosaur.

SCENE 6

FORTÆLLER: JENNY ER GAMMEL. DER ER BLOD I HENDES MORGENGRØD. DET LØBER FRA NÆSEN. MEN HELDIGVIS HAR HUN SIN VENINDE DINA.

JENNY: Det er ikke jordbær. Det løber fra næsen.

DINA: Så stil det hellere væk.

JENNY: Jeg har sådan en hovedpine.

DINA: Det lyder ikke rart.

JENNY: Jeg savner min hund, men den er død.

DINA: Dig og Jens skal giftes i dag. Vi skal pynte dig og gøre dig fin.

JENNY: Først skal vi fejre din fødselsdag.

Stilhed.

JENNY: Og du skal have en gave. Vær så god.

Stilhed.

DINA: Han er smuk. Hvor er han blød.

JENNY: Jeg har holdt ham skjult for dig. Han behøver kun lidt sukkervand. Så er han glad. Han er honningbien. Han er redningsmanden. Han er det lysegrønne håb. Han er frelseren, Dina. Han er jordens frelser.

JENNY:

Der er bier og edderkopper. De kravler på væggene, de skratter i mørket. Bierne stikker os på munden, når vi drikker af sodavanden. Vingerne er gennemsigtige, vibrerende. Vi kører i biler og spiser croissanter. Vi ser billeder af store fabrikker. Og sæbe, der løber ud i søerne. De sætter hegn op ved togene, og vi er taknemmelige for vores papirer med billeder, der beviser vi er os. Vi kører op i sommerhuset, og luften er ren i vores næser og lunger. Bier over bjergene. Bierne i blomsterne. Blomster i haverne. Blomsterne i vaserne. Mor, jeg vil have en syltetøjsmad. Det kan du tro, du gerne må få.

BONNIE

MØDER

KØDSKAM OG

HJERTESKAM

IDA MARIE

HEDE

Instruktør: Jennifer Vedsted

Lydscenograf: Mikkel Juul Jensen

Medvirkende: Therese Glahn
Laura Kvist Poulsen
Julie Jeziorski Jensen

*Indspillet på natklubben Sigurdsgade
på Nørrebro i København i januar 2018.*

KARAKTERER

BONNIE: En fin, lys kvindestemme.

HJERTESKAM: En mere kraftfuld kvindestemme med større autoritet.

KØDSKAM: En dybere stemme, som hos en person i overgangsfasen mellem mand og kvinde.

KØDSKAM: Hej.

BONNIE: Hej.

KØDSKAM: Hej, kender jeg ikke dig?

BONNIE: Nej, jeg tror ikke, vi har hilst ...

KØDSKAM: Hvad hedder du?

BONNIE: Mig?

KØDSKAM: Ja?

BONNIE: Øh, Bonnie. Jeg hedder Bonnie.

KØDSKAM: Bonnie, okay. Jeg hedder Kødskam
... Det udtales med et meget blødt D.
Sådan nærmest dovent. Hey, du har ikke lige
set min søster?

BONNIE: Kødskam? Okay ... Øh nej, det tror jeg ikke, jeg har
ikke set nogens søstre eller noget, eller kusiner,
heller ikke nogen børn, jeg har ikke været her så
længe, undskyld. Jeg er lige ankommet til Sektor
700, jeg har rejst med den offentlige supertrooper,
det var sådan lidt forvirrende ved security, og jeg
tror måske, at jeg har tabt mit halstørklæde og
måske også mine frokostkapsler ... Jeg kan i hvert
fald ikke finde dem ...

KØDSKAM: Okay, du ville heeeelt sikkert ku' huske
hende, min søster, hvis du altså havde set
hende, hun hedder Hjerteskam, det udtales
med sådan et rullende R og et spidst T,

og hun er heeeelt vild, hun går i sådan en spandex-dragt med sådan, fiskenet hen over sin nøgne ryg, og hendes hår er sådan, *crazy* tuperet.

BONNIE: Hjerteskam, okay. Jamen, jeg vil gerne møde hende!
Er I ... rigtige søstre?

KØDSKAM: Nej, men sssshhh, det er super hemmeligt, vi er bare bosom friends, ultimative BFFs, altså, vi er sådan nogen bedsteveninder, der for tiden tænder *rigtig* meget på hinanden, vi sover tæt omslynget, vågner og gaber og slikker forsigtigt på hinandens klitorisser, kører fingrene super slangeagtigt hen over hinandens rygsøjler og står op med den tidlige morgensol og råber OMG rigtig højt og griner, mens vi nynner en gammel Björk-sang ... den dér ... *"if you ever get close to a human ... and human behavior ..."* og så laver vi en latte, og så fodrer vi hinanden mælkeskummet fra vores latte med en teske, du ved, sådan at tungespidserne hele tiden slikker læberne rene ... you know ...

BONNIE: ... Okay ... Det lyder som en drøm ... jeg har altid ønsket mig en søster ...

KØDSKAM: Haha *ja*, du har, *yeeah!*

BONNIE: Øh og jeg er virkelig forelsket i jeres navne, jeg har ikke mødt nogen, der hedder sådan noget før, undskyld hvis jeg ikke lige ku' huske, om jeg havde hilst.

KØDSKAM: Hold lige op med at sige undskyld. Hvem er du egentlig?

BONNIE: Mig? Øh, jeg er aftenens Sektor 700-gæst. Du ved, Sektornavn? Ej, undskyld, men det er mig, der er på i aften ovre på Sektorscenen for super vild udvikling imod et non-binært samfund. Jeg skal holde et foredrag med titlen 'TedTalk Forever: Levende organismers forhold til det mest rørende sludren og snakken analyseret gennem ultimativ kosmetisk optur og nedtur'. Det er en del af temaugen om 'Megaseje hjerner' og TedTalkens frisættende potentiale i en helstøbt Sektorverden. Det foregår lige herovre ved siden af den der burgerbar, der hænger også en poster med mit ansigt. Du kan få billet, hvis du vil, jeg har en ekstra, der er også vin, tror jeg.

KØDSKAM: Okay, what, er det dig med 'TedTalk Forever'? Jeg kender jeg dig fra posteren, wååååw, du ligner jo en på 222!

BONNIE: Øh ja, det får jeg tit at vide. Det skal jeg jo så bare tage som en kompliment.

KØDSKAM: Yeah, cool burger forever, baby!

BONNIE: Ja, det er jo heldigt, at vi alle blev født i den kreative fremtid, hvor Sektorverdenen er i fuld gang med at sætte os køns- og identitetsmæssigt fri ... i en verden uden diskrimination ... så alle bevidstheder kan være, sådan, tilfredse i deres fysiske hamme ... Hey, kan du egentlig godt huske, at du engang har været 222?

KØDSKAM:

Ja, mand! Jeg var sgu hot dengang. På sådan en forudsigelig måde, du ved. Det var før, det var lovpligtigt at transformere sig – men efter at gennemsnitslevealderen steg fra 72 til 900 år! Dengang var jeg bare en rimelig lækker fyr, jeg havde ikke prøvet at være bregne endnu, jeg havde ikke prøvet at være kat endnu, jeg var sådan, helt vildt Malibu Beach, jeg var sådan, Justin Bieber, bare ekstra solbrændt og med næsering. Helt vildt almindelig, men rrrrigtig cute ... Hey! Der kommer min søster, det er Hjerteskam, hey hey!

HJERTESKAM:

Hey yo, cool burger.

KØDSKAM:

Hey yo, cool burger, yo yo, mit hjeeeeeerrrr-
rteeeee, tjek lige hende Bonnie her, ligner hun ikke en på 222, hun er, hey – hvor gammel er du?

BONNIE:

337.

KØDSKAM:

Ja okay, og så har du ligesom også sådan en spæd stemme.

HJERTESKAM:

Aij, jeg ville aldrig have gættet det, Kødskam, jeg ville aldrig have tænkt, at hun var andet end en lille pige.

BONNIE:

Nej, det er der ikke nogen, der tænker.

HJERTESKAM:

Det er vildt nok, men hun er selvfølgelig helt rolig, så på den måde kan man vel godt mærke, at hun har livserfaring. Måske har hun været ugle eller nuttet lille panda, før hun blev kvinde.

KØDSKAM: Hun ser så sprød ud, prøv at røre ved hende. Du må sikkert godt røre ved hende lige her, hen over kinden, ja, sådan der.

HJERTESKAM: Er det et ar eller hvad, lige der, søde ven?

KØDSKAM: Har hun fået opereret glimmerkrystaller ind i kinderne, tror du?

HJERTESKAM: Har du fået opereret glimmerkrystaller ind i kinderne, søde?

KØDSKAM: Ej vent, jeg vil vædde med at det er skumboller fra United TedTalks Teddy Bear-lager.

HJERTESKAM: Åh ja! Det ku' godt være skumboller fra United TedTalks Teddy Bear-lager. Det er så høj kvalitet! Jeg fik selv lidt sprøjtet ind i lårene sidste år. Jeg trykker lige lidt i din kind her søde, gør det her ondt?

BONNIE: Jeg ...

KØDSKAM: *(Synger)*
Yeah, ultimativ burgerøkonomi! Bonnie!
Bonnie! Bonnie!
Dobbelt udflådshimmel,
se lige hendes kinder,
dobbelt sektorstjernes kud,
se lige hendes babyhud.

HJERTESKAM: *(Griner)* Chill lige, Kødskam, fjern dine klamme grabber, så hun ikke får en

bums. Hvor er jeg bare glad for, at jeg ikke har sådan nogle autoritetsløse kinder, og så alligevel ville jeg ønske, at jeg så sådan ud ... Åh, hun er jo som en drøm.

KØDSKAM: Sådan en cremedrøm.

HJERTESKAM: Åh, jeg elsker creme.

KØDSKAM: Okay, tell me about it, du køber sygt meget creme lige for tiden.

HJERTESKAM: Creme er vigtigt, Kødskam.

KØDSKAM: Ja, hvis man har sådan en megalummer gellykrop som dig.

HJERTESKAM: Creme er vigtigt for levende organismer, Kødskam. Og det er vigtigt, at vi smører os ind, hvis vi gerne vil leve et fuldt non-binært liv og have de bedste muligheder for at transformere os til nye organismer i fremtiden.

KØDSKAM: Okay, smørelsesdronning, smør mig i burgerrøven.

HJERTESKAM: Slap af, Kødskam, jeg køber faktisk kun creme i sæt, og det handler ikke om at min krop er gelly, det handler om forvandlinger og om at drømme! Prøv at høre: Før jeg blev non-binær, altså, i 2020'erne – det var dér, jeg var mand, selv om det jo er vanvittigt at

tænke på *nu*, at jeg har været mand, at nogen overhovedet har levet med den slags lange og klodsede kønsorganer, for ikke tale om det der tunnelsyn og de der automatreaktioner og den stærke kropslugt, men anyway – dengang købte jeg det her helt vilde sæt, IdolCremen hed det, den var fra Matas, det var Heath Ledger-cremen og Ryan Gosling-cremen i én gavepakke ...

BONNIE: Heath ... Ledger?

HJERTESKAM: Ja, ham og Ryan Gosling er to hvide og endimensionelle og symmetriske filmstjerner fra dengang. Nå, men jeg smurte mig med begge cremer i begejstring, som når man prøver alt for mange parfumer i lufthavnen, og der gik ikke lang tid før jeg kom til at ligne *både* Heath Ledger *og* Ryan Gosling, jeg var ligesom 'Brokeback Mountain' og 'Drive' i én krop, en omvandrende superflødecreme-tåreperserkrop.

KØDSKAM: Smurte du dig over hele kroppen?

HJERTESKAM: Ja, overalt!

KØDSKAM: Helt ind i revnerne?

HJERTESKAM: Ja, én creme på hver kind, på næse, pande, ben og arme, lår og røv og især ud over bollerne, det meste af tiden var jeg helt sølet ind.

- KØDSKAM:** Blev du grimmere?
- HJERTESKAM:** Hvorfor skulle jeg blive grimmere, Kødskam? Jeg ville være mere perfekt som mand.
- KØDSKAM:** Jeg ville være blevet så forelsket i dig, hvis jeg havde været til mænd, din superslimede hotbody.
- HJERTESKAM:** Jeg blev også så forelsket i mig selv. Lige så langsomt blev jeg jo dem! Det var egentlig ret hårdt. Når jeg kiggede mig i spejlet dukkede et par intense, isblå øjne op, jeg havde vanskeligt ved at grine, og der skete altid det, at mine mundvige trak sig langsomt opad, mens mit ansigt anrettede sig i en elegant trekvartprofil og jeg blinkede til mig selv. Creep, altså! Nå, men cremen tørrede ind, og jeg begyndte at krakelere over hele kroppen. Virkningen holdt kun en uge, så var jeg tilbage i mig selv.
- KØDSKAM:** Hvordan føltes det?
- HJERTESKAM:** Forfærdeligt.
- BONNIE:** Øh, undskyld, er der en af jer, der gider holde mine flyers, mens jeg lige finder min frokostkapsel, jeg føler mig lidt svimmel ...
- KØDSKAM:** Jep, jeg snupper dem ... Omg Bonnie, det der foto af dig på din flyer, ved du godt: Du ligner fuldstændig Mona Lisa!

“HAR DU

FÅET

OPERERET

GLIMMER-
KRYSTALLER

IND I

KINDERNE,
SØDE?”

BONNIE:

Mona Lisa? ... Øh, synes du det? Det får jeg tit at vide, øh, at jeg ligner et virkelig gammelt oliemaleri lavet af en italiener, der også opfandt en flyvemaskine. Jeg får også tit at vide, at jeg har mandelformede øjne, at jeg er cute, og at jeg skulle tage at holde kæft med min opbyggelige snak om non-binære organismer, når jeg selv har valgt at leve en hel cyklus som kvinde. Så får jeg at vide, at det er meget svært at se på mit ansigt, om jeg er brainy eller helt braindead, om jeg har børn eller bare er fødedygtig, og når mit foredrag er slut, får jeg at vide, at man måske kunne holde en TedTalk om, hvordan man får kvinder til at holde op med at snakke så meget om ingenting, hvorfor ser jeg så sur ud, bliver der spurgt, før jeg får at vide, at det er svært at se, om jeg egentlig engang har været mand eller alge eller ræv, om jeg drømmer om at transformere mig til regnbue eller stedmoderblomst, og jeg får at vide, at spørgsmålet er, om jeg er lidt lettere at styre, så længe jeg er kvinde, om jeg ligesom er med på den værste, og om jeg elsker at knalde på tværs af organismer og sektorgrænser, og der er altid nogen, der spørger, om jeg har lyst til at slikke på deres hale, eller om jeg er for sippet til det, og der er altid nogen, der spørger, om jeg har hørt om heterosex og godt gider pule, og engang var der en, der spurgte, om jeg ville transformere mig til en firekønnet tropisk palme sammen med dem og deres to elskere, der allerede var transformeret til henholdsvis hængepil og sukkerrør ...

KØDSKAM:

Rolig Bonnie-burger, er du okay?

HJERTESKAM:

Søde ven, du skal ikke lytte til de kraftidioter, der lukker den slags remouladelort ud.

BONNIE:

... Faktisk er min mor 777, men hun ligner en på 500.

KØDSKAM:

Det' løgn, Bonnie! Omg, det er heldigt, at vi alle sammen blev født inden man begyndte at destruere sexdukker, cool burger med extra dobbelt cheese foreva, hahahaha, jeg har en god idé, skal vi ikke alle sammen lige slappe lidt af og gå over til SexGas-automaten ...?

HJERTESKAM:

Hold nu kæft, Kødskam! Jeg gider ikke sniffe mere SexGas eller tage dårlig robot-MDMA med dig ovre på Kultstationen med alt det lort, du lukker ud. Tjek lige Bonnie her. Nu læste jeg lige flyereren med hendes biografi. Det er fandme hende, der har instrumentaliseret 'TedTalk Foreva Cycklussen' her i vores latterlige dødssektor. Nu har vi TedTalks om non-binære orgasmer hver uge! Og Bloody Marys og pomfritter! Det er også Bonnie, der har genoplivet alle de der gamle computerhacker-sexdukker, dem som ingen gider bruge længere, fordi de har vildt mange bumser og små sorte briller og er meget bedre til at spille Minecraft end til at sværme om en klitoris, Bonnie har gjort dem smukke og cool, hun har givet dem lange, bløde tunger, og nu er det lykkedes vores sektor at eksportere dem til Australien, det betyder, at væksten er høj nok til at Babyforvalteren kan investere i 2.000 non-binære implantater ... Måske kan vi engang

få non-binært afkom, Kødskam ... Er det ikke fantastisk? Bonnie har også opfundet vores nye lingo, som er vejen ud af patriarkalsk newspeak: Superelastisk KandisCool. Du ved, hun har været med til at lovliggøre ord som *burger*, *kandis* og *udflådshimmel* ... Hun har gjort sproget poetisk igen. Kødskam, Bonnie hjælper med at gøre Informationssektoren til et bedre sted for ikke-statiske kroppe, Bonnie sørger for, at der er ét sted i den her verden, hvor du kan sidde og hælde mælkeskummet fra din latte ud over min klitoris uden at nogen siger et ord eller løfter et bryn. Fuck din *egen* burger, Kødskam.

BONNIE:

Øh, hey, I to ... Jeg har det lidt bedre nu ... måske var jeg bare virkelig sulten ... og så har jeg ikke mødt sådan nogen vilde søstre før ... og jeg har aldrig rigtig prøvet det dér med at få gnedet mælkeskummet fra en latte ud over min klitoris ... måske er jeg lidt forelsket ... jeg føler mig så blufærdig ... så voksen og så barnlig på én gang ... Øh, hvis I har meget lyst til burger inden mit foredrag er det ok med mig ... I siger bare til ... Der ligger jo en burger-joint lige herovre ... noget med dobbelt cheese. Jeg er ligesom på kapsler i 150 år, så jeg skal ikke have noget, jeg spiser højst en pomfrit, når jeg har fødselsdag, det er bare indtil mine frontallapper virker ordentligt igen efter uheldet ...

KØDSKAM:

Hvad er det for et uheld, Bonnie-mus?

HJERTESKAM: Åh, kom du til skade lille sveske?

KØDSKAM: Hvad skete der, Bonnie-skat?

HJERTESKAM: Ja, fortæl det hele, åh sødeste-i-verden-sukker-Bonnie!

BONNIE: Åh, I to, ja, vil I virkelig høre det? Det er der ikke nogen, der har spurgt om i 100 år! Så lad mig fortælle: Det var en mørk og stormfuld aften, jeg kørte i min lille røde elbil, det var efter et foredrag i Sektor 900, og jeg var virkelig trist, for jeg følte, at alt mit arbejde med at gøre TedTalks til den primære non-binære og frisættende kommunikationsform i vores samfund, var så udmattende ... Jeg ved ikke ... Jeg følte mig bare så ensom ... Pludselig kom en glimmertruck kørende imod mig, den kørte vildt hurtigt, alle de her bjørne og leguaner og strudse og udklædte hvide piger med små sorte kattekillinger på skuldrene lænede sig ud af vinduerne, de sang og hujede, de havde alle sammen falske kaninører på og drak af sådan nogle høje glas med stilk, så var der pludselig et brag og et ryk, og jeg blev slynget ud gennem taget, jeg fløj gennem luften, det tror jeg i hvert fald, jeg kan ikke rigtig huske det, jeg smadrede ind i hønsenettet ved informations-samfundets Indgang C, der var små stykker pigtråd over det hele, pigtråd i mit hår, så lå jeg der, der var intet blod, bare gelé, min mave var helt åben, flænset op, og to af mine ufødte børn, som egentlig bare er implantater, var også blevet slynget ud, krænget ud af deres små gelépupper, og mens jeg lå dér, så jeg på dem, sådan nogle små klumper på størrelse med klementiner pakket ind i en lase af glimmerkrystaller med bittesmå slappe arme og

ben dér midt i græsset, jeg kunne ikke forstå, at de kunne virke så levende ...

KØDSKAM: Wåw.

HJERTESKAM: Wåw.

KØDSKAM: Hvad så Bonnie; samlede du dem op? Fik du dem tilbage i din livmoder-Tupperware?

BONNIE: Nej, jeg ...

HJERTESKAM: Eller solgte du dem gennem Den Blå Avis? Det ville jeg have gjort.

BONNIE: Jeg kan huske, at jeg rørte ved dem, og så blev jeg så forelsket i dem, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. De var jo bare små cyborgs. Små frosne færdigretter. De var slet ikke blevet til noget endnu. Jeg havde aldrig følt mig som en mor. Men pludselig fik jeg uanede kræfter: Jeg pakkede dem omsorgsfuldt ind i min kjole og gik nøgen hele vejen hen til Sektor-klinikken, så de kunne blive repareret og lagt på køl. Jeg har aldrig kunnet glemme dem ... Selv nu tænker jeg på dem ...

KØDSKAM: Åh, søde lille kandis ...

HJERTESKAM: Bonnie, du er alt for ung til at få dine ufødte børn aktiveret. Vent til du har fået lidt mere hår under armene.

KØDSKAM: Hjerteeee, din kyniske burger!

HJERTESKAM: Jeg siger bare, vent til du har prøvet

at være en hund, en edderkop, en valmue ... Måske opdager du, at du hellere vil aktivere dine fosterpupper i en anden bevidsthed? Selv har jeg en drøm ... Selv om jeg lever som non-binær søsterkrop i det her århundrede, selv om jeg lever vildt og hårdt, selv om jeg snart fylder 500, så er jeg slet ikke klar til at reproducere ... Jeg drømmer om at gøre det, når jeg er blevet gris ... altså, prøv at forestil dig: Jeg er en stor, blød, lyserød, mudderdækket so, og jeg grynter og pruster og hviner og stønner – og så aktiverer jeg pludselig tolv små grise-pupper, jeg føder dem næsten på én gang, de vælter ud, pakket ind i fosterfedt, sindssygt nuttede og sårbare, livet flyder ud af mig, jeg har alle de der små ivrige grislinger til at kravle rundt mellem hinanden, de maser sig målrettet hen til min varme mudderkrop og støder deres dejlige tryner mod min pels for at drikke mælk af mine vorter ...

BONNIE:

Jeg tror bare, at jeg elsker for meget, kender I det? Jeg er aldrig holdt op med at tænke på de mystiske klumper fra min livmoder. Det er skamfuldt at elske så meget. Jeg skammer mig over at kunne huske andre levende organismers telefonnumre eller antallet af skæl på deres haler; at huske, hvad de har sagt, sådan ordret, hvad de havde på første gang, jeg så dem, hvad de havde siddende mellem tænderne, deres sko, neglelak, brysthår, pels, lugt,

hvordan de føles, når de ligger i min hånd. Jeg husker også alt, hvad jeg googler, og jeg googler alt, hvad jeg husker, så lynhurtigt har jeg googlet alt, andre levende organismer har fortalt mig om sig selv, hvor mange gelépupper, de har boet i, jeg finder frem til alle deres ekskærestere, hvis de altså er den slags væsner, der overhovedet har kærestere, og jeg husker, hvad alle ekskæresterne har på, jakker, sko, trusser, hamme eller ingenting, i alle situationer, og det er det samme med jer to, jeg vil huske alt om jer for evigt, jeg vil huske den historie om den store so og de tolv små grislinger for evigt, jeg vil google alt ved jer for evigt, og jeg tror, at når foredraget er slut, så vil jeg savne jer for evigt ...

KØDSKAM: Åh, Bonnie ...

HJERTESKAM: Holy sister! Hørte I det? De råber i speakeren, at foredraget på Sektor-scenen starter om fem minutter ... Er du klar, Bonnie? ... men Kødskam, de siger også, at i aften skal alle søstre vise familie-ID.

KØDSKAM: Shit burger.

HJERTESKAM: Hvad gør vi, Kødskam? Er vi okay?

BONNIE: Hvad er der galt?

KØDSKAM: Det er ... lidt besværligt at forklare, Bonnie, men i Sektor 700 må man ikke have bedsteveninder, og man må ikke have elskere ... selv om alle har det. Men officielt er jeg og Hjerteskam altså søstre.

HJERTESKAM:

Ja, det er ligesom hash i 2020'erne.

KØDSKAM:

Altså, vi må alt muligt andet, vi må indgå registrerede non-binære parforhold med op til tyve forskellige organismer, vi må have robotsex, leve aseksuelt ... Du ved ... men det der med intime forhold, der er sådan lidt ...

HJERTESKAM:

Ja, det som er styret af følelser, men ikke sat i system ... det går ikke rigtig.

BONNIE:

Kære jer! Så siger jeg bare, at vi alle tre er søstre! Alle tror på mig. Jeg er fremtidens håb. Jeg er en sektor-celebrity. Jeg er 222 år. Jeg er kærlighedens sludrechatol. Jeg er aftenens Sektornavn. Og jeg har altid ønsket mig en søster!

KØDSKAM:

Åh, Bonnie-burger, så er det nu.

HJERTESKAM:

Søstre forever.

KOM KO

ANNIKA

AAKJÆR

Instruktør:

Niels Erling

Lydscenograf:

Tomas W. Raae

Medvirkende:

Nanna Cecilie Bang

Rikke Bilde

Molly Egelind

Mads Riisom

*Indspillet på natklubben Sigurdsgade
på Nørrebro i København i januar 2018.*

Alle kender coverbands som Peter & De Andre Kopier, der laver Kim Larsen-covernumre, og Die Herren, der kopierer U2. Kom Ko er en gruppe komikere der ikke rigtig kan få hul igennem til comedybranchen i Danmark og derfor begynder at lave covers af kendt comedy.

Vi følger en gruppe karakterer, som alle brænder meget for det, de laver, de er meget seriøse omkring projektet og gør det ikke i spekulation, på nær hende der booker for dem. De ser blot et "hul" i comedymarkedet og vil udnytte, at dem der f.eks. gerne vil have Mick Øgendahl ud og optræde, men ikke har råd, kan booke Kom Ko og få næsten det samme til den halve pris. Eller hvem vil ikke gerne opleve Dirch Passers legendariske nummer "Hoppegynge" igen? Det er nu muligt!

KARAKTERER:

KARINA: En kvindelig komiker, der aldrig rigtigt slog igennem, og som blev ramt af en slem depression og derfor ikke har lavet stand-up i nogle år. Vi møder hende der, hvor hun ikke kan være på sygedagpenge længere og derfor opsøger sit gamle bookingbureau for at fortælle, at hun nu er klar til at være sjov igen.

JANNI: Comedybooker på Danmarks største comedybookingbureau. Ikke pædagogisk i sin omgang med ord, men har alligevel alle "the motions" indarbejdet, så det ligner, at hun har "brancheempati": sådan noget med at lægge hovedet lidt på skrå og ligne en, der lytter empatisk, når nogen deler noget svært eller bare almindeligt med hende. Sådan en der siger "Hej" på en lidt spørgende måde. Og fordi hun er så god til at virke empatisk og moragtig, er der mange der kommer til at åbne op over for hende.

ANDREAS BO: Ikke at forveksle med *den* Andreas Bo. Han hedder egentlig Andreas Borre, men vil helst kaldes Andreas Bo som en slags smart forkortelse. En komiker, som er rigtig god til at efterligne især andre komikere, og som derfor har fået ideen til Comedy Cover eller bare Kom Ko (Andreas elsker forkortelser jo), hvor han vil samle et par komikere og lave en trup, der laver cover af dansk stand-up. Andreas er så fuld af gode ideer hele tiden. Han er sådan en meget positiv type, der ligeså godt kunne være blevet coach eller sælger.

TANJA: En der aldrig kom ind på teaterskolen. Hun påstår selv, at det var fordi hun så for godt ud, at de i de år kun tog piger ind, der så lidt særlige ud ind. Til gengæld har Tanja taget en masse comedykurser, bl.a. på højskole og i USA, og hun er nu klar til at vise verden, at selv om man er en rigtig, rigtig smuk kvinde, så kan man faktisk godt være sjov, og hun går efter at blive den første kvinde i Danmark som *både* er sjov og smuk (altså hendes egne ord). Tanja er også overraskende belæst.

DAN: Er Jannis ven og mandlige modstykke, en tidligere lige så kompromisløs komiker med nogenlunde samme talent som Janni, men fordi han er mand i branchen, kan han godt leve af at være et nogenlunde ukendt navn på ottende år, og fordi Dan har ikke haft så meget modgang, er han meget positivt og ukritisk indstillet, selv om han ser sig selv som kompromisløs.

SCENE 1

JANNI kommer ind på FBI's kontor og skal holde møde med KARINA.

KARINA: Hej Janni, hej.

JANNI: Hej Karina.

KARINA: Nåh, det er længe siden, hva'?

JANNI: Jah.

KARINA: Men dejligt, du er her, så skønt at se dig igen, altså.

JANNI: Jamen i lige måde.

KARINA: Ja, og jeg ka' forstå, at du har gået og været lidt trist?

JANNI: Jamen ja, altså, jeg, øh, har haft en depression, jo.

KARINA: Ja, ej hvor træls, hva'?

JANNI: Jah, (*pause*) men altså, jeg er tilbage på hesten nu, tror jeg, eller det er jeg helt klart.

KARINA: Du er klar til at være sjov igen?!

JANNI: Ja. Ja, det er jeg.

Der bliver lidt stille imellem dem.

KARINA: Det vigtigste er jo, at du er blevet rask, ikåsse, og helbred kan man ikke sætte en pris på, og så kan man altid finde ud af, hvad man skal med sit liv,

altså sådan med karriere og den slags, det kommer ligesom i anden række.

JANNI: Ja, nu er jeg jo komiker, synes jeg.

KARINA: Jahhh (*KARINA trækker på det*). Selvfølgelig er du det. Og jeg har faktisk gået og tænkt på et projekt, som du er helt perfekt til.

JANNI: Ok. Jeg har ikke rigtig noget på tapetet lige nu, men jeg har selvfølgelig gået og tænkt over nogle ting.

KARINA: Ja, fordi det er sgu lidt op af bakke sådan at skulle finde tilbage ind i den her verden, når man først har været ude, og du har været ude længe, og som markedet ser ud lige nu, så er det faktisk nicherne der boomer nu, det er det, der går viralt. Folk er meget interesseret i at se dem, man faktisk umiddelbart ville mene slet ikke bør stille sig op på en scene –

JANNI: Ja?

KARINA: og der kan man naturligvis godt argumentere for, at du som kvindelig komiker er en niche i dig selv, men sådan er det ikke mere, simpelthen fordi der er kommet flere kvinder, og det er jo sådan set godt, kan man sige, men lige for dig er det faktisk skidt.

JANNI: Nå?

KARINA: Det er sådan lige nu, at det mest er moderne med kvinder, der f.eks. er tykke eller bare forkerte på en anden måde, og samtidig er en slags aktivister. Enten for fedme eller feminisme eller andet, som

for de fleste virker helt forkert og vanvittigt. Jeg ved ikke, om du kan forestille dig det, men deres comedy handler ikke om, at de selvironisk siger, at de godt ved, at de er forkerte, nej, de embracer det sgu og siger "Accepter mig som jeg er, verden" og "Nu skal verden laves om" og jeg lover dig, det havde ingen set komme. Men altså, med mindre vi kan finde en niche at placere dig i, kan det måske godt gå hen og blive svært ligesom at få sat noget i søen og altså sådan få det til at sejle eller flyde, eller hvad man nu siger, i hvert fald så det ikke synker fuldstændig, som den ubåd der.

JANNI: Den med Kim Wall?

KARINA: Ja præcis, nå, lidt følger du med nede fra depressionsland. Nej, det jeg har tænkt, det er faktisk, fordi jeg har startet et nyt projekt herinde, som jeg sagtens kan se dig være med i. Det sprang faktisk ud af en idé jeg fik her op til jul. Jeg fik simpelthen så mange henvendelser fra folk, der ville have Mick Øgendahl og Anders Matthesen og alle de store ud til deres julefrokoster, men altså, der er jo kun *en* Øgendahl og *en* Matthesen. Og det er i øvrigt også de færreste jyske tømrerfirmaer, der har råd til deres hyrer. Så var det at jeg kom i tanke om Andreas Bo.

JANNI: Ja, ham fra – hvad er det nu? Altså ham, der laver parodier?

KARINA: NaaJa, faktisk ikke *den* Andreas Bo, men altså den her Andreas Bo kan også lave parodier. Faktisk hedder han Andreas Borre, men han vil gerne kaldes Bo som en slags forkortelse af Borre.

JANNI: Det er da lidt forvirrende, er det ikke?

KARINA: Det skal jeg ikke kunne sige. Men altså, summa summarum var, at vi sgu sendte Andreas ud og lavede de jobs Mick og Anders ikke kunne, og så lavede han deres gamle materiale, du ved de jokes, som folk kender, og det var satme en succes. Lige siden har telefonen været rødglødende med folk, der vil have Comedy Cover, ja altså, vi kalder det Kom Ko, Andreas elsker forkortelser jo, og vi har brug for at lave en lille trup, der kan joine Andreas og så bare tage ud og samle en masse cash-money op.

JANNI: Ja, ok, men altså, nu havde jeg mere tænkt på, at jeg måske kunne komme med en anden komiker rundt som opvarmning, mens jeg ligesom gik og arbejdede lidt på mit eget one-woman show, som så kunne komme i foråret 2019. Måske lancere det som et comeback.

KARINA: Ja, altså, det er der bare ikke rigtig nogen, der gør mere. Does [those] days are over. Selv i comedy-branchen skal man være omstillingsparat. Nu om dage skal man jo ha' et program på Zulu, en podcast og være med i Vild Med Dans for at tjene penge på eget materiale. Og altså, et comeback kræver ligesom, at folk kan huske, at man engang har været der, og der skal også være nogen, der har savnet en, måske talt om, hvor vedkommende mon blev af. Der ser jeg helt klart mere Kom Ko som værende en fin mulighed for en som dig. Det er så enkelt at gå til, vi har et kæmpe publikum, betalte jobs, og nu er det ikke for at presse på, men jeg har faktisk mange, der gerne vil være kvinden i truppen.

Det banker på døren. Smukke TANJA stikker hovedet ind.

KARINA: Heeeej Tanja, hej (*på samme måde som hun sagde det til JANNI*).

TANJA: Hej Karina, jeg sidder lige nu og øver på det der Linda P.-show, men det jeg vil spørge om er, jeg har faktisk fundet en fededragt, som er på udsalg til 499, har vi budget til det?

KARINA: Ork ja. Vi tager den efter mødet. Tanja, det her er i øvrigt Janni. Hun var på vej til måske at blive kæmpestor i 2013, hun var æsel til Zulu Comedy Galla –

JANNI: Ja.

KARINA: men så fik hun en mental nedsmeltning.

TANJA: Nå, træls!

TANJA lukker døren.

KARINA: Nå Janni, hvad siger vi til det? Er vi go, Kom Ko?

JANNI: Jamen må man overhovedet det? Altså må man bare sådan opføre andres materiale?

KARINA: Ork ja, komikerne har jo ikke nogen rettighedsorganisation, det er jo bare jokes, for helvede. Altså i USA ville man jo sagsøge, men det gør man jo ikke rigtig herhjemme, altså sagsøger over så lidt. Komikere er jo generelt så selvoptagede – og her mener jeg selvfølgelig ikke dig – at de ikke orker, at

gå sammen og lave en fagforening, de er i så stor konkurrence og har generelt så lavt selvværd, at de alle sammen hader hinanden eller i hvert fald Anden.

JANNI: Så det er lovligt?

KARINA: Indtil videre, ja.

JANNI: Men er det ikke lidt dårlig stil?

KARINA: Dårlig stil er der sgu så meget, der er. Men jeg kan ikke se, at det skulle være dårlig stil at gøre publikum glade med noget, de kan li'.

JANNI: Jeg ved ik' helt, hvordan jeg ville have det med det.

KARINA: Spørg dig selv, hvordan din bankdame vil have det med det. Jeg synes, det er så fin en mulighed for dig, det her.

JANNI: Ok, men hvad så med hende Tanja der, hende har du jo allerede hyret eller hvad?

KARINA: Ja, og hun skal lave Linda P.

JANNI: Men hvad skal jeg så lave?

KARINA: Ja altså, hun kom jo ligesom først ind i truppen, og så er den eneste kvindelige komiker, som folk rent faktisk kender, snuppet, men altså, dit talent er jo bredt, så jeg forestiller mig jo, at du uden de store problemer kunne lave f.eks. Lasse Rimmer, men for guds skyld ikke noget af det der fra Mandrilaftalen. Det viser sig, at det faktisk slet ikke var særligt udbredt, det er faktisk kun populært blandt en meget

smal demografi af mænd, der nu er omkring de 35 år og har gået på journalisthøjskolen, men ikke fik det journalistjob, de allerhelst ville have på Berlingske eller Politiken, og så blandt 35-årige mandlige gymnasielærere, der ikke underviser i idræt.

JANNI: Nåh ok. Er det Gallup, der står bag den undersøgelse?

KARINA: Det er empiri. Nu er Lasse Rimmer jo bare et forslag, det er jo dig, der er den kreative af os to. Folk elsker virkelig Lars Hjortshøj, især Robert fra Langt fra Las Vegas og Uffe Holm overraskende nok. Men tænk over det. Og øv dig på et eller andet, så sætter jeg et møde op med Andreas Bo og Tanja og dig, og så ser vi om det svinger, det er jeg sikker på, at det gør.

JANNI går ud af kontoret og ned på gaden for at ryge en smøg. TANJA kommer ud til hende.

TANJA: Hey, har du ild?

JANNI tænder hendes cigaret.

JANNI: Skal du seriøst være med i det der Karina ævler om?

TANJA: Kom Ko? Ja, det skal jeg.

JANNI: Jeg ved sgu ikke lige, om det er noget for mig. Er du ikke bange for at Linda P. bliver sur på dig når du laver cover af hendes stand-up?

TANJA: Jeg har engang mødt Linda i byen, der virkede hun allerede som om hun var sur på mig.

JANNI: *(Griner)* Nå ja.

“SELV I

COMEDY-
BRANCHEN

SKAL
MAN VÆRE

OMSTILLINGS-
PARAT.”

TANJA: Men altså. Jeg kommer fra Vestbjerg uden for Aalborg. Da jeg var 13 og der var byfest kom der et mega fedt band, som spillede Kim Larsens sange, og til "Køb bananer" fik jeg mit første kys af Lars Søndergård. Jeg troede, det var Kim Larsen, men det var Peter & De Andre Kopier, og de er det største Kim Larsen-coverband – og mit yndlingsband.

JANNI: Et Kim Larsen-coverband er dit yndlingsband? Hvorfor ikke den rigtige Kim Larsen?

TANJA: Ja, dem og så UB40, men jeg har hørt Peter & De Andre Kopier over 75 gange. I en periode kørte jeg landet rundt og hørte dem alle de steder, jeg kunne komme til, jeg brugte meget af min børneopsparing på det, og jeg scorede faktisk også engang en afløserbassist efter en koncert i Esbjerg. Jeg er sgu egentlig ret ligeglad med Kim Larsen som sådan, det er sangene, og hvad man har oplevet til dem. Man skulle jo ha' set ham dengang, han var god, nu ævler han jo bare om at få lov at ryge alle steder, og det er jo ikke rygning, jeg har noget imod, men jeg gider ikke betale 450 kr. for at sidde og lide mig igennem nye numre og letkøbte politiske holdninger og kun vente på, at de spiller "Kvinde min" og "Køb bananer".

JANNI: Så vi er komikkens svar på Peter & De Andre Kopier, og om ti år kan vi være så heldige, at der står en eller anden og ævler helt inspireret om, at han fik sin første guffer til et Kom Ko-show.

TANJA: Gud ja, tænk, hvis det blev så stort.

- JANNI:** Men altså, har vi ingen integritet? Gør vi det for pengene?
- TANJA:** Har du set La La Land?
- JANNI:** Ja.
- TANJA:** I den film er moralen jo også, at han ligesom spiller med i det der band, selv om han egentlig ikke er vild med musikken og egentlig hellere vil spille kedelig jazz. Pigen vil gerne være skuespiller og skriver så et stykke selv, det er jo så dumt, og fordi det går dårligt, gør han det rigtige ved at tage det job, der er penge og succes i. Moralens er, at han bliver voksen.
- JANNI:** Jeg er ikke helt sikker på, at det er det, der er moralen.
- TANJA:** Jeg har set den fem gange, og den vandt en Oscar for bedste film, så det tror jeg nok, jeg ved.
- Der bliver lidt stille imellem dem, indtil JANNI begynder at synge "Køb bananer". TANJA begynder at synge med, og da de når til "Kom kun nærmere kære frue" synger TANJA "Kogt grønærter, kære frue", og så begynder hun at grine.*
- TANJA:** Gud, jeg har altid troet, at de sang "Kogt grønærter, kære frue".
- JANNI:** Blev du så egentlig kærester med Lars Søndergaard?
- TANJA:** Nej, han var sammen med Luder-Lone dagen efter. Han er i øvrigt også blevet tyk som voksen, så who

cares. Jeg går ind og øver videre. Tak for ild. Vi ses.

Mens JANNI står og ryger færdig kommer en gammel komikerven forbi.

DAN: Hej Janni, længe siden.

JANNI: Hey, ja. Skal du ind og snakke med Karina om det der syge projekt med Comedy Cover?

DAN: Nej, for satan, vi er i gang med at planlægge turné, hvad er det, hun har gang i?

JANNI: Ja, hun vil lave en trup, der laver cover af andre komikeres materiale, fordi der åbenbart er et stort publikum til det og selvfølgelig – vigtigst af alt – masser af penge at hente.

DAN: Omg, ultimativt sell out! Du har vel sagt nej til det.

JANNI: Jo, eller jeg sagde, jeg ville tænke over det. Men, hey, mangler du ikke en til at varme op på din tour, hvornår er det?

DAN: Jeg har sgu allerede en med, sådan en pige fra YouTube.

JANNI: YouTube?

DAN: Ja, sådan en YouTuber, hun snakker om at lægge makeup og følelser, hun har 180.000 Instagram-føgere. Turnéen er fem måneder, og der er allerede udsolgt, du ved, de helt unge, de skal jo ha' de gamle med, og så sælger man altid fire billetter til familierne. Det er sgu smart.

- JANNI:** Ok, og hvordan har de der familier det så med dine døde spædbørne-jokes?
- DAN:** Haha, ja, dem laver jeg ikke rigtig mere, det er ik' så moderne mer', altså det med at være chokerende og grænseoverskridende, det er mere moderne at være sådan ærlig, autentisk og sårbar. Hey, du har da haft en depression, ikke?
- JANNI:** *(Ironisk)* Jo, tak fordi du spørger.
- DAN:** Det sku' du ta' at lave et show om, jeg ka' allerede se dig i Aftenshowet: "Kan depression være sjovt?" Du kan lave sådan en dramaturgi i det, hvor du ligesom starter helt nede og så til sidst er kommet ovenpå, fordi du har dealeet med nogle ting, og nu har lært at grine ad det hele. Den slags shows kan man hurtigt lave om til foredrag, så man også ka' komme ud på skoler og sådan noget.
- JANNI:** Det lyder røvsygt, Dan. Det hele. Røvsygt. Meget røvsygt, Dan.
- DAN:** Ha, du er stadig sjov. Men seriøst, det kan virkelig noget, når man sådan vender sine svagheder til styrker. Det er meget effektfuldt, men altså, jeg tror også der allerede er nogen, der har lavet noget om at have depression, men du kan jo bare sige, at du har angst eller skizofreni eller noget, så er det originalt alligevel. Og så er depressionen ikke forgæves heller jo.
- JANNI:** Forgæves? Det er noget mærkeligt noget, det med, at man skal have noget godt ud af kriser, ellers er

de bare kriser. Man må ikke sige, at det var bare røv og nedtur og jeg lærte ikke en skid af det, for om lidt får jeg det måske dårligt igen. Man skal ligesom lade som om man er på afstand af det og så sige, at man på en eller anden måde var glad for at mærke kanten af et eller andet.

DAN: Gud, det kan du også godt lave noget om.

JANNI: Dit møde starter nu er jeg sikker på.

SCENE 2

JANNI er til møde med ANDREAS Bo(rre) og TANJA hjemme hos ANDREAS.

ANDREAS: Nå, tak fordi I ville komme her til mødet. Jeg føler allerede en meget stærk kreativ sammenhængskraft i det her rum mellem os tre, at det ligesom bare er en historisk ting, der er på vej til at ske, tænk at min lejlighed var det sted, det hele startede. Det er episk.

JANNI: Ja altså, jeg ved godt at Karina påstår, at det her er lovligt, og at det muligvis også er det, sådan formelt set, men synes I ikke selv, at det er lidt sådan skørt det her? Vi bliver uvenner med alle dem, vi hugger materiale fra.

ANDREAS: Hvem hugger materiale? Altså, jeg synes jo det kommer an på, hvordan man ser på det. Man ka' også sige, at vi sørger for, at interessen i deres jokes ikke forsvinder.

TANJA: Ja altså, man siger jo heller ikke til Det Kongelige, at de har hugget Holberg, når man opfører det, vel, med mindre man er Messerschmidt. Det er det, som Sven Brinkmann siger: at man kan se på ting på forskellige måder, og så kan man vælge den måde at se tingene på, som gør ting lettest for en selv. Så kan man bare skifte standpunkt i forhold til, hvad der er bedst at mene –

ANDREAS afbryder og tager sin telefon og taler ned i memooptageren.

ANDREAS: Lave Sven Brinkmanns bøger som teaterkoncert, spørg Jon Stephensen, om han er frisk på at lave det på Aveny-T.

Mens ANDREAS indtaler ringer hans telefon.

ANDREAS: Gud, det er sgu Jon. Vild synergi. Hej Jon. Godt du ringer, jeg stod lige og fik en ide til dig. Hvad siger du? En metoo-forestilling, fra mænds synspunkt, interessant, ja jeg har Brian Mørks nummer. Ja, jamen hør her, se lige det her for dig: Sven Brinkmanns bøger som teaterkoncert, ja, ja præcis, ja for helvede, de skal flyve, de skal flyve, fordi de ikke ka' stå fast. Vi tager et møde. Snakkes.

JANNI: Ok, men hvis jeg nu tvinger mig selv til at tage ja-hatten på, hvad havde I så forestillet jer?

TANJA: Jeg skal lave Linda P.

JANNI: Jo, men altså, har vi sådan en menu med ting, vi kan lave?

ANDREAS afbryder igen med sin telefon og memo-optager.

ANDREAS: Idé til menukort på bar, kendte comedyshow's til navne på drinks. F.eks. kan en drink man bliver meget fuld af hedde "Hoppegynge", en kande man bliver sygt fuld af kan hedde "Der sidder to mænd på en tømmerfåde", og kaffepunch ka' hedde "Anden på Coke". Skinny bitch ka' hedde "Linda P.'s hovedpine". Tequila ka' hedde "Støv på hjernen", og den rigtig dårlige drink, der bare smager af lort, ka' hedde "Live fra Bremen".

ANDREAS vender tilbage til samtalen.

ANDREAS: En menu kunne jo sagtens være en god og meget kundevenlig idé, meget nemt at forstå. Så kan vi også finde ud af, hvad folk bedst ka' li'.

JANNI: Ja, eller også skal vi udvælge, fordi vi bedst ved, hvad der er langtidsholdbar komik. Så vi kuraterer lidt ligesom et museum ville gøre.

TANJA: Jeg har engang været sammen med en kurator. Han kuraterede musik til en fest i Kødbyen.

JANNI: Mener du en DJ?

TANJA: Ja Janni, og Kom Ko er ikke et fancy museums-projekt. Det er et job, et velbetalt job, 3.500 nordjyde-dollars per job, og de første femten jobs er allerede i kalenderen, hvor vi skal lave 45 minutters sjov, der gør folk glade. Hvad fanden spiller du så fin for? Det er sgu da som at smide Gud på gaden.

ANDREAS afbryder igen med sin memooptager.

ANDREAS: Julefilmidé: Smid Gud på gaden, Gud skal prøve – ala sådan noget undercover boss – at være menneske nederst i hierarkiet, så han bliver sendt til jorden som hjemløs i Danmark om vinteren, men ikke bare almindelig hjemløs, en østeuropæisk hjemløs, og hvis han ikke kan få alle mennesker til at være mere åbne over for hjemløse, så bliver det ikke jul, hvis ikke det bliver til noget, så ring til Anders Stjernholm og foreslå at skrive en comedybog om ateisme med titlen "Smid gud på gaden".

ANDREAS lægger optageren fra sig og siger så til JANNI

ANDREAS: Du har her med to mennesker at gøre, som er meget positive og som gerne vil dig, Janni, som kan hjælpe dig med at udleve dit potentiale.

TANJA: Hvis det her var en film eller tv, så var det nu, at du ligesom overgav dig til din skæbne, eller at der kom en eller anden udefra, som overbeviser dig om, at det er det rigtige at gøre. Har du set Titanic?

JANNI: *(Irriteret)* Ja, det har jeg.

TANJA: Det er ligesom der i Titanic, hvor Rose møder Jack, du er Rose, og vi er Jack. Du har lige nu chancen for at stå der forrest i skibet og råbe "I am the king of the world!"

JANNI: Jack døde til sidst.

TANJA: Ja, fordi Rose fyldte det hele på den skide dør, alle ku' se, at han sagtens ku' være på den dør –

ANDREAS afbryder og taler ind i sin memooptager.

ANDREAS: Idé til Titanic spinoff: Jack vender tilbage som zombievampyr, fordi han opdager, at han godt kunne have været på den dør –

JANNI abryder.

JANNI: Kan I ikke se, at det er en mega dårlig ide, jeg kan kun se, at det kommer til at gå galt. Og selv om jeg er mega meget på røven, så stiller jeg mig ikke op i en fededragt og leverer et Linda P.-show.

“DE ER
DET STØRSTE

KIM LARSEN-
COVERBAND

– OG MIT
YNDLINGSBAND.”

TANJA: Det skal du heller ikke, det er for helvede mig, der er Linda P.

ANDREAS: Ok. Hvem er din yndlings danske komiker?

JANNI: Louis CK.

ANDREAS: Han er jo ikke dansk.

JANNI: Nej, netop.

ANDREAS: Men hey, det kan være, at der er nogen, der gerne vil have Kom Ko af udenlandske navne, måske i Arhus eller Vejle, måske endda i Horsens. Altså, du kan sagtens lave Louis CK. I øvrigt, Tanja, tager du ikke også Amy Schumer så, du kan beholde fededragten fra Linda P. på. Det ville i øvrigt være herligt politisk ukorrekt at lave Louis CK nu, hvor det viser sig, at hans komik er mindre klamt end han selv er i virkeligheden. Det ville faktisk være helt vildt dansk at lave Louis CK, genial idé Janni, se, vi har virkelig brug for dine inputs i det her. Vi er som en hellig treenighed.

TANJA: Ja, de evige tre.

JANNI: Jeg tror ikke, jeg gider at lave Louis CK, jeg vil helst lave mit eget. Jeg er nødt til at smutte nu.

JANNI går fra lejligheden. På vej ned i opgangen tænder hun en smøg. Da hun åbner døren ser hun DAN, der skal lige til at ringe på hos ANDREAS.

JANNI: Hej Dan ... Skal du op til "ikke den" Andreas Bo?

- DAN:** Ja, øh –
- JANNI:** Skal du op og snakke om fucking Kom Ko?
- DAN:** Ja, ja, det skal jeg.
- JANNI:** WTF Dan, du har sgu da en tour, som du headliner, har du narkogæld eller hvad?
- DAN:** Altså jo, jeg headlinede, eller det var sådan en dobbelt tour, hvor jeg var på først.
- JANNI:** Det lyder rigtig meget som opvarmning, Dan.
- DAN:** Ja, ja måske, men så havde de så set nogle af de gamle YouTube-klip, hvor jeg laver voldtægtjokes og dem med døde spædbørn ... og de fandt ud af, at det mest var hendes navn, der havde solgt billetterne, og så var det som om, de ikke rigtig syntes, vi var et match alligevel. Så jeg skal finde noget andet hurtigt.
- JANNI:** Fældet af YouTube og en YouTuber.
- DAN:** Det er også satans, men altså, hvis vi begge to skal være med i det Kom Ko der, så kan det da godt være, det bliver meget godt. Jeg har tænkt lidt over det, og det er sgu ikke en helt dårlig ide.
- JANNI:** Jeg skal fanme ikke være med.
- DAN går op. JANNI tager telefonen og ringer
KARINA op.*
- JANNI:** Karina, jeg kan ikke, jeg synes, det er for vanvittigt.

- KARINA:** Tænk dig nu rigtig godt om, Janni. Det er penge, det er arbejde, det er et publikum, og det er gode kollegaer, og Dan er også med nu. Og det er sådan set os på FBI, der sidder og bestemmer, hvem der kommer på tour med deres eget. Vi kender alle i branchen.
- JANNI:** Så hvis jeg ikke gør det her, kan jeg ikke komme på tour med mit eget?
- KARINA:** Det var ikke det jeg sagde, men det kan vi godt aftale.
- JANNI:** Hvad fanden ... ?
- KARINA:** Ok, så lad mig omformulere, så det ikke bliver misforstået: Hvis du gør det her, så vil jeg gerne se på, om du kan få din egen tour i '19. Men så er det også ja-hatten på Janni, og så tænk på alt det, du kan lære ved at tage favntag med de store komikers materiale, det er jo som en skuespiller, der får lov at spille Shakespeare, det er sådan du skal se på det, Janni. Har vi en aftale?

LETHED

BUDAM

(FÆRØERNE)

Instruktør:

Johan Sarauw

Lydscenograf:

Rumle Sieling Langdal

Medvirkende:

Luise Skov
Caspar Phillipson
Selma Gerner Elkjær

*Indspillet på natklubben Sigurdsgade
på Nørrebro i København i januar 2018.*

KARAKTERER

Mand i 40'erne

Kvinde i 20'erne

Fortæller, 7 år gammel pige

DEL 1: PÅ MÅNEN

Kvinden og manden har rumhjelme på.

FORTÆLLER: Vi er på månen.
Der sidder en kvinde og en mand
på hver sin stol ved et bord.
På bordet står der en tekande, to tekopper og to
tallerkener. På den ene tallerken en croissant. På
den anden et stykke chokoladekage.
Der står også en lille kande med mælk i.
Fra hvor de sidder, kan de se jorden.
Et ensomt øje i universets uendelige krop.

Lyden af åndedræt i rumhjelme.

KVINDE: Hvorfor er vi her?

FORTÆLLER: Manden svarer ik'.
Han ta'r rumhjelmene af
uden at ånde.
Ta'r sig en bid chokoladekage
og ta'r så rumhjelmene på igen.

Lyd af smasken i rumhjelme.

KVINDE: Hvorfor er vi her?

Lyd af smasken i rumhjelme.

FORTÆLLER: Kvinden ser på manden
der ser på jorden.

MAND: Den er ikke den samme, som den har
været. Den er ikke så rund længere. Er

blevet mere firkantet.

KVINDE: Kan du sige mig, hvorfor vi er her?

FORTÆLLER: Manden hælder te i de to koppe.

MAND: Mælk i?

KVINDE: Hør her ...

Lyd af mælk i kop te.

KVINDE: ... kan du ik' ...

MAND: Det siger sig selv, at den bliver mere firkantet, når det, vi tænker, er det. Ligesom den her kage. Den smager så logisk. Som at spise matematik.

FORTÆLLER: Kvinden banker på mandens rumhjem.

Bank, bank, bank.

FORTÆLLER: Manden ser på kvinden.

MAND: Jeg ved det ik'.

KVINDE: Du ved det ik'?

MAND: Jeg ved ik', hvorfor vi er her.

Lyden af åndedræt i rumhjem

KVINDE: Du har været her længe.

MAND: Ja.

KVINDE: Alene.

MAND: Ja.

FORTÆLLER: Kvinden ser på en rumraket, som står bag dem.

KVINDE: Er den gået i stykker?

MAND: Ja ...

KVINDE: Så vi kan ik' komme tilbage.

MAND: Jeg ved det ik'.

KVINDE: Du ved det ik'.

MAND: Jeg ved det ik'.

FORTÆLLER: Kvinden ta'r rumhjælmen af
drikker te
uden at ånde
og ta'r rumhjælmen på igen.

KVINDE: Jeg kan huske, første gang jeg så dig. I mit
teleskop. Du sad her. Ved det her samme
bord. Og gloede. Ud i ingenting. Hvad tænkte
du egentlig på?

MAND: Lethed.

KVINDE: Lethed?

MAND: Ja, lethed.

KVINDE: Mærkeligt.

MAND: Hvad?

KVINDE: Da jeg så dig første gang kom der en lethed over mig.

Lyd af åndedræt i rumhjelme.

KVINDE: Jeg tror, at det er den, der har fået mig op til dig.

MAND: Letheden?

KVINDE: Ja. Letheden. Og efter jeg havde set dig første gang, begyndte jeg at lede efter dig hver eneste månenat. Jeg ved, det lyder lidt ... ja ... men der var noget i den måde du ... ja ... og hver gang jeg fik øje på dig, var det som at jorden gav en smule slip på mig ... jeg blev ligesom lettere og lettere ...

MAND: Hvor gammel er du?

KVINDE: 20 år.

MAND: Jeg er gammel nok til at være din far.

KVINDE: Er du det?

MAND: Din far?

- KVINDE:** Ja?
- MAND:** Nej, det tror jeg ik' ... Leder du efter en far?
- KVINDE:** Nej, det tror jeg ik'. Jeg ved ik', hvad jeg ... leder efter ... jeg ved bare, at jeg ... jeg ... ehm ... jeg ved bare ... at jeg ... jeg ... øh ... ved bare, at jeg ... jeg ... øh ... ja ... jeg ...
- MAND:** ... du blev lettere og lettere ...
- KVINDE:** ... ja ... og så en dag glemte tyngdekraften mig. Jorden gav slip på mig ... helt. Og jeg fløj op, op, op ...
- MAND:** ... som en raket ...
- KVINDE:** ... nej, som en ballon ... op, op, op ... en ballon gledet ud af en børnehånd ... op, op, op ... og jeg ... jeg ved ik' ... det er svært at forklare ... det var som om en del af mig blev tilbage på jorden ... og så blev min krop mindre og mindre og forvandlet til en lille prik og forsvandt ind i ... ingenting ... eller uendeligheden ... ind i uendeligheden ... eller noget lignende ... jeg forstår det ik' helt ...
- MAND:** Forstå, det er noget man gør nede på jorden ... tror jeg ... Heroppe er der andre ting ... så som tvivl ...
- KVINDE:** Tvivl?
- MAND:** Ja ... tvivl ...

“JEG KAN HUSKE,

FØRSTE
GANG

JEG SÅ DIG.

I MIT
TELESKOP.”

Lyden af åndedræt i rumhjem.

KVINDE: Jeg tror, jeg elsker dig.

Åndedrættet stopper i en stund.

FORTÆLLER: Kvinden løfter sin højre arm
lægger sin hånd på mandens rumhjem.
Rumhandsken er stor og klodset
som hånden på et udyr.

MAND: Jeg tror, du har ret.

I hvad?

MAND: Vi kan aldrig komme tilbage.

FORTÆLLER: Kvinden ta'r sin rumhjem af.
Manden ta'r også sin af.
Så sidder de der
og ånder
ud
ind
i
det
uendelige
uden at rumhjelmene kommer på igen.

DEL 2: PÅ JORDEN

Lyd af aften på jorden.

FORTÆLLER: Mit navn er Rebekka.
Jeg bor på jorden
i en villa
sammen med en mor og en far
som ikke er rigtig kloge
som er vanvittige
af kærlighed
siger de.

Bank, bank, bank.

KVINDE: Idiot!

FORTÆLLER: Det er min mor.

Bank, bank, bank.

KVINDE: For helvede!

FORTÆLLER: Hun står står udenfor ...

Bank, bank, bank.

KVINDE: Fuckhoved!

FORTÆLLER: ... uden noget tøj på.

Bank, bank, bank.

KVINDE: Luk mig så ind for fanden!

FORTÆLLER: Min far er ...

KVINDE: Peter!!!

FORTÆLLER: Peter er min far.

KVINDE: PETER!!!

FORTÆLLER: Han er inde i huset.

KVINDE: PETER!!! Jeg slår dig ihjel. Jeg kradser dine øjne ud ... jeg flår dit hjerte ud ... jeg river pikken af dig ... jeg stikker noget skarpt op i dit røvhul ... jeg ... jeg ... Åbn den fucking dør!!!

Lyd af vindue, der går i stykker.

FORTÆLLER: Et vindue på tredje etage går i stykker fordi min far smider en cello ud gennem det ...

Cello på vej mod jorden ...

FORTÆLLER: ... i forsøget på at slå min mor ihjel.

Cello rammer jorden.

KVINDE: Elefantlortspisende, giraftisdrikkende, afrikanske steppehyrde, ornelorteæder!!!

FORTÆLLER: Det lykkes ham ikke.
Jeg sidder inde på mit værelse
i et skab
sammen med min bamse
og mit teleskop.

Jeg er syv år gammel.
Jeg ved ikke, hvad ordet nymfoman betyder
men jeg kan godt li' ordet:
Nyyy...mf...oooo...maaaaa...nnnn ...

KVINDE: PETER!!!

FORTÆLLER: En mand og en kvinde kommer gående.
De ser min nøgne mor
og den knuste cello.
Manden vil hjælpe min mor.
Kvinden vil have sin mand til at komme videre.
Hun er et udyr
siger hun.
Han lytter ikke.
Han ta'r sin frakke af
og nærmer sig min mor.
Om hun har brug for noget tøj.
Om hun har brug for noget hjælp.
Om han skal ringe 112.

KVINDE: Hvem fanden tror du, du er?

FORTÆLLER: Han siger, at han ...

KVINDE: Frelsens hær?

FORTÆLLER: Han siger, at det er han ik', at han bare ...

KVINDE: Hvor er din uniform?

FORTÆLLER: Han siger, at han ik' ...

KVINDE: Og din hat?

“ET VINDUE

PÅ TREDJE

ETAGE

GÅR I

STYKKER”

FORTÆLLER: Han siger, at han ...

KVINDE: Og din guitar?

FORTÆLLER: Han siger, at ...

*Kvinden afbryder hende ved at synge Frelsens
Hær-sangen Perleporten.*

KVINDE: *Engang som en jaget due,
som en såret hjort jeg var,
men et sygt fortvivlet hjerte,
Jesus aldrig bortvist har.*

*Han har åbnet perleporten,
så at jeg kan komme ind ...*

FORTÆLLER: Mandens kone vil ha' ham til at komme videre.
Han vil ik' lytte.
Han lægger jakken på min mors skulder.

KVINDE: VOLDTÆGT! VOLDTÆGT! VOLDTÆGT!

Lyd af dør, der går op.

FORTÆLLER: Døren åbnes.
I den står min far
med et jagtgevær i hånden.
Manden siger, at han ville bare–

Far sigter mod manden.

MAND: Fuck af med dig!

FORTÆLLER: Men han ville jo bare ...

Lyd af gevær der trækkes op.

FORTÆLLER: Men han ville ...

MAND: Jeg tæller til tre. En ...

FORTÆLLER: Manden ser på min mor ...

MAND: ... to ...

FORTÆLLER: På min far ...

MAND: ... tre ...

Stilhed.

FORTÆLLER: ... og går så videre.

Stilhed.

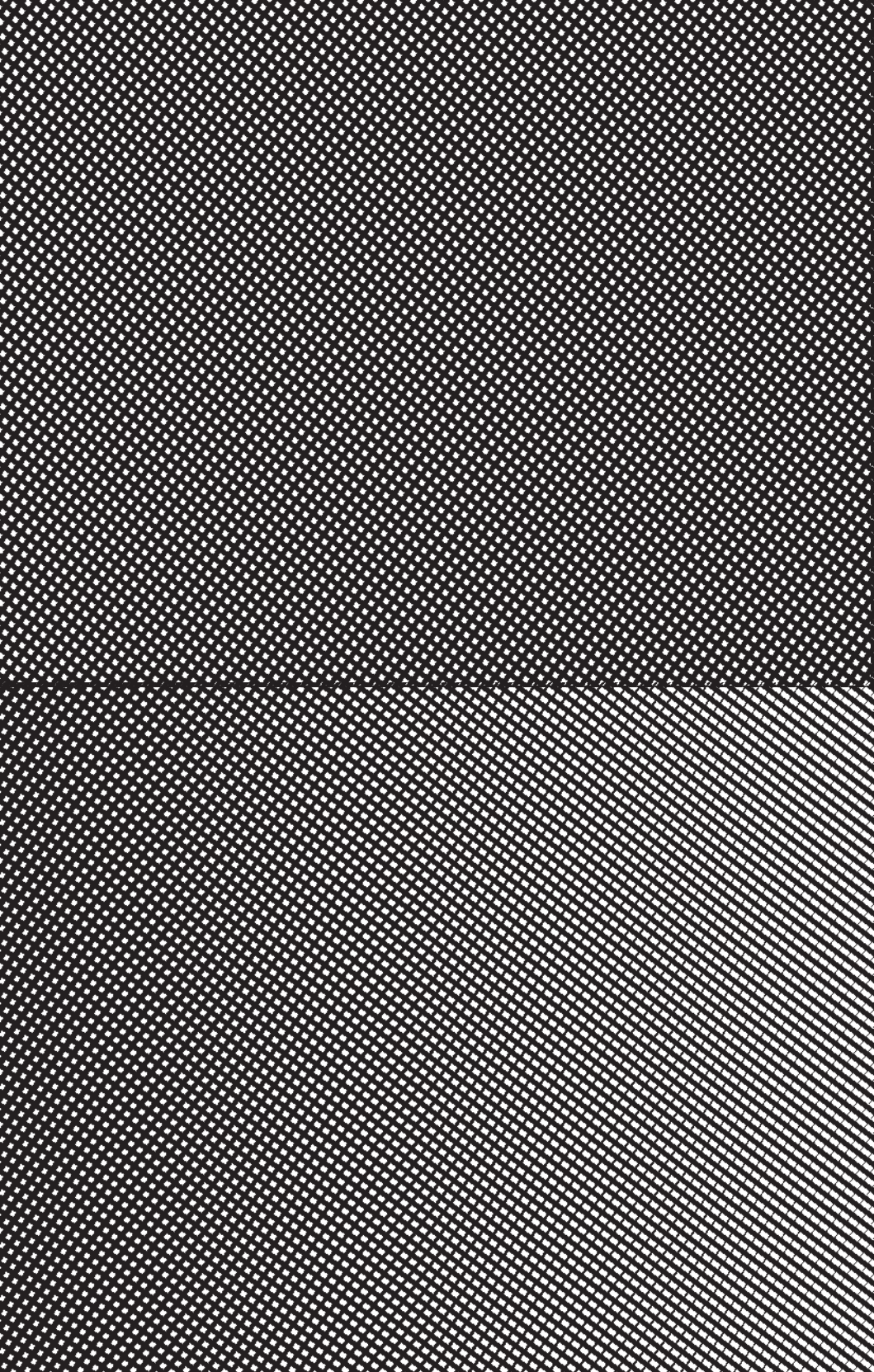
KVINDE: Peter!!! Min frelser!!!

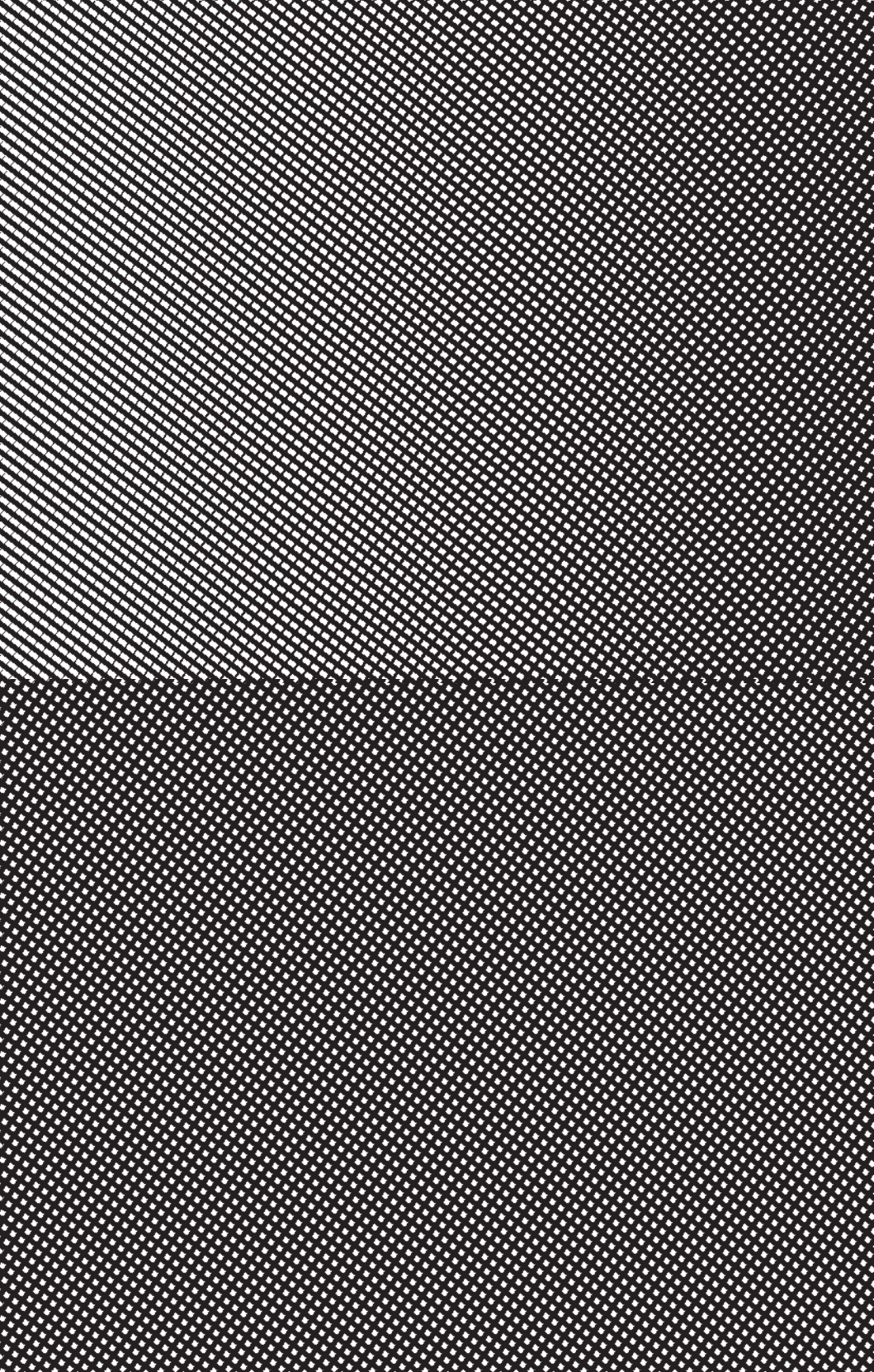
Slam! Manden lukker døren i fjæset på kvinden.

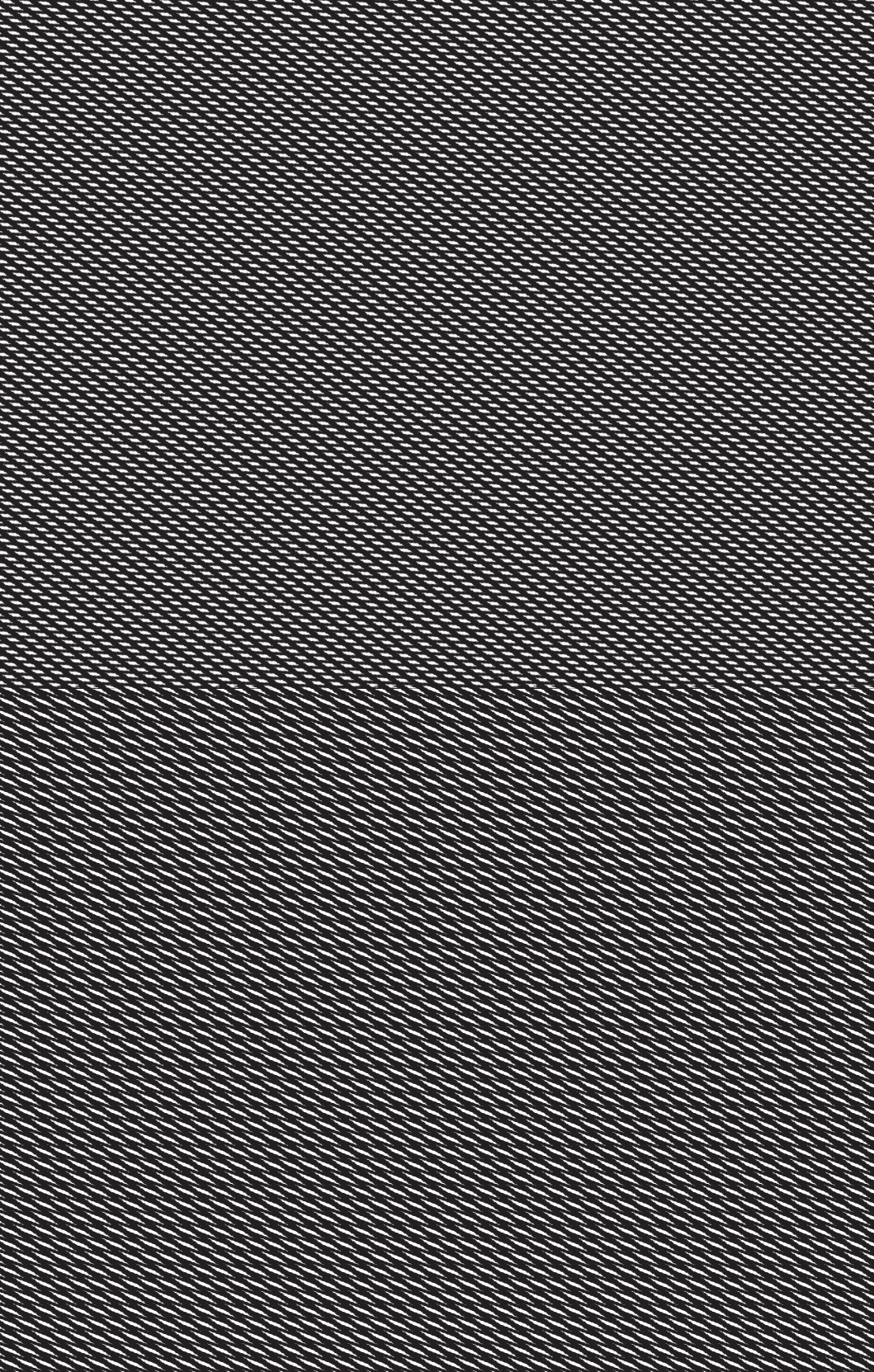
KVINDE: PETER!!! PETER!!! PETER!!! PETER!!!
PETER!!! PETER!!! ...

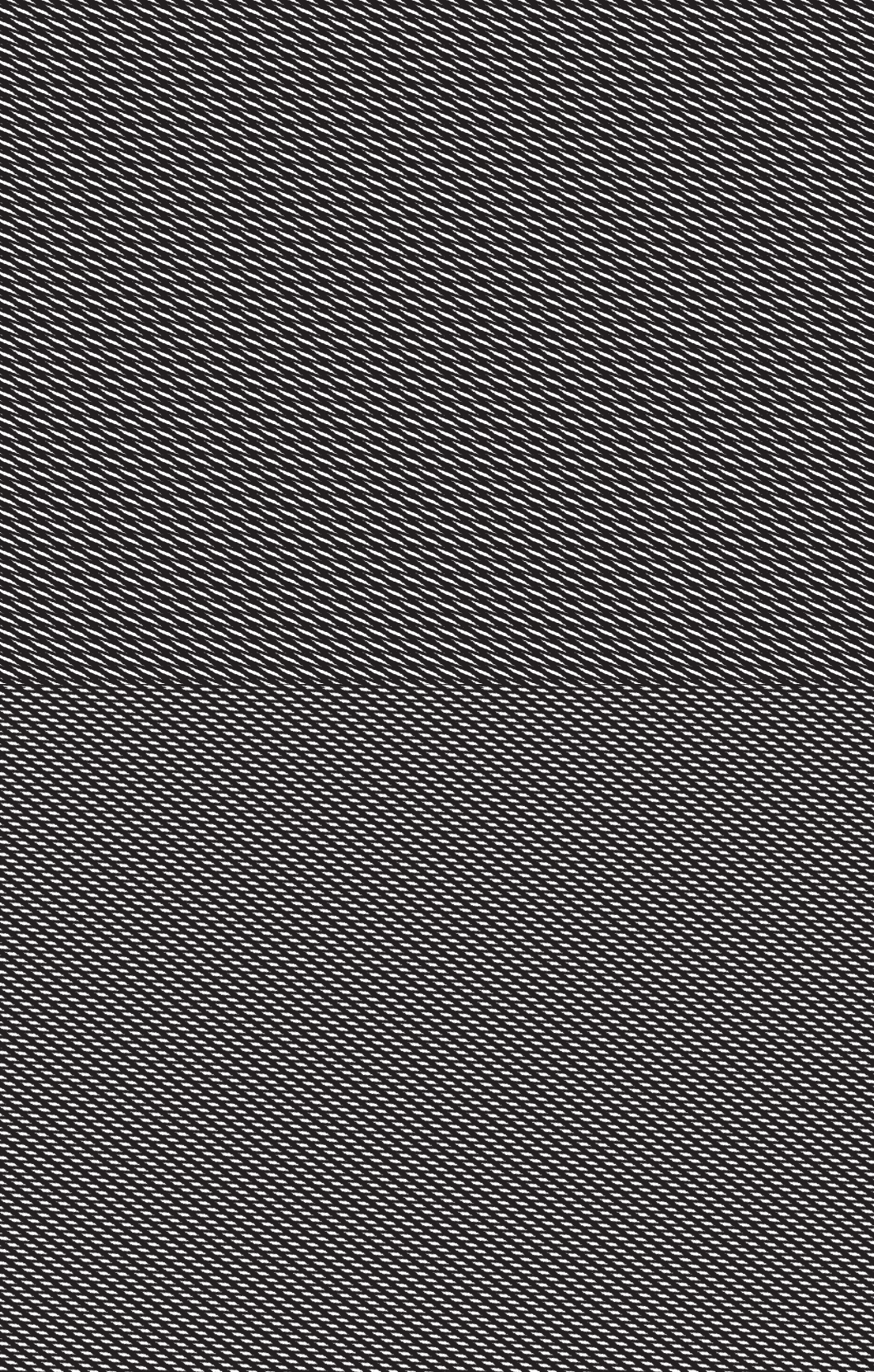
FORTÆLLER: Jeg kan huske engang, jeg var tre år gammel.
Jeg havde fået en ballon.
Den var bundet om mit håndled
så den ik' gled ud af din hånd
sagde min mor.

Lyd af kvinde der råber "PETER!!!" ind i det uendelige.

**Alexandra Moltke Johansen
Annika Aakjaer
Ida Marie Hede
Budam**

ISBN: 978-87-93206-29-8

AKT1
RADIOGRAMA